

МАДДРАКС

Том 1

ТЪМНОТО БЪДЕШЕ НА ЗЕМЯТА

Часть 1

900 ЛЕВА

МАДДРАКС
ТЪМНОТО БЪДЕШЕ
НА ЗЕМЯТА
Часть 1

ЛИТЕРА БРИСЪЛ

Йо Цибел

Богът от ледовете

Кометата изглеждаше като нажежено, искрометно огнено кълбо, вътре ослепително бяло, отпред матовооранжево. Зад себе си проточваше дълга, блестяща опашка, чиято светлина се различаваше на всички страни.

– Лудост! – прозвучаха режешите слуха думи в шлема на Матю Дракс. – Това е най-великото нещо, което някога съм виждал!

Гласът на професор Смайт се извиси в болезнена тоналност и почти премина във фалцет. Както винаги, когато изпаднаше в еуфория. А това му се случва твърде често, помисли си Матю. Във всеки случай прекалено често за един водещ учен от военновъздушните сили на САЩ.

– Тогава гледайте внимателно – промърмори Мат. – Вероятно това ще бъде и най-последното нещо, което ще видите през живота си!

Професорът сякаш изобщо не го чу.

– Абсолютно великолепна е! – прозвуча пронизителният му глас. – Божествена! Прекрасна...

Мат се намръщи. Откакто го срещна за пръв път, непрекъснато си имаше неприятности с горделивия, надут характер на професор д-р Смайт. В този момент с удоволствие би му запушил устата. Но професорът по астрофизика и доктор на медицинските науки седеше зад него, на мястото на навигатора.

Дигиталната лента на висотомера тъкмо приближаваше позицията седемдесет хиляди фута¹. Махметърът сочеше 5,2. Със скорост, превишаваща повече от пет пъти тази на звука, разузнавателният реактивен самолет пореше стратосферата в посока Централна Азия. Под тях дебели облачна покривка закриваше сушата на Северна и Централна Европа. Едва съвсем на запад се виждаше син сърп, в който се вдаваше подобно на ботуш образувание: част от Средиземно море и Южна Италия.

– Погледнете! – горещеше се професорът. – Виждали ли сте някога такова прекрасно нещо?!

Мат се пръскаше от яд. Невероятното напрежение през последните дни и часове внезапно се отприщи в гневен изблик.

– По дяволите, след няколко минути това прекрасно дяволско нещо ще се забие в добрата ни стара Земя! – изрева в отговор. – И вероятно няма да остане жив никой, който да може да определя нещо като „прекрасно“!

Буцата, която от часове беше заседнала в гърлото на Мат, се стопи. Сълзи напираха в очите му. Пръстите стиснаха конвулсивно шурвала.

---

1. Около 21 000 м. – Бел. прев.

Изтърси някаква ругатня и отново се овладя. Трябваше да върне машината невредима в базата. Макар и да не знаеше какъв смисъл има всичко това.

Погледна дисплея пред себе си: 8 февруари 2012 г., 16:34 ч. централноевропейско време. В 16:42 ч. очакваха да настъпи сблъсъкът.

Поглед наляво и надясно от пилотската кабина. Отляво кобалтово-синият корпус на реактивен самолет. Честър летеше точно четирийсет фута над него. На Мат дори му се струваше, че зад шлема може да различи черното му лице. Никъде не откриваше машината на Йенсен. Но бордният радар показваше, че тя лети на същата височина зад него.

За стотен път се вглеждаше зорко в аленото огнено кълбо. Сега и с невъоръжено око можеше да се почувства собственото му движение. Мат стисна устни. Мразеше това пламтящо нещо. Сякаш беше живо същество.

Имаше си дори собствено име: „Кристъфър-Фloyd“. Галактически отломък, състоящ се от скали и лед, с осем километра диаметър. Само с три километра беше по-малък от МУ 1 – големия унищожител, причинил измирането на динозаврите и убил почти деветдесет процента от живота на Земята. Носеше се към планетата ни с бясната скорост от петдесет километра в секунда.

Двама шотландски любители астрономи, Марк Кристъфър и Арчър Флойд, летуващи в Карибите, я бяха открили преди няколко месеца. На кометата бяха дадени техните имена. „Съмнителна слава“, помисли си Мат с горчивина. Нямахше да ѝ се радват дълго.

Дявол я знаеше защо „Кристъфър-Фloyd“ пресичаше земната орбита! Никакъв специализиран труд по астрономия, никаква древна хроника не описваше небесно тяло, с което да се идентифицира. Нито вавилонски, нито китайски, нито египетски. А пък за банките данни на НАСА да не споменаваме. „Кристъфър-Фloyd“ се появи като космическа загадка от дълбините на Вселената.

От международната космическа станция я обстрелваха с ракети с голям радиус на действие, ракети с ядрени бойни глави. Мат и неговото ято трябваше да наблюдават ефекта, да правят измервания и да снимат. Резултатът беше унищожителен – в истинския смисъл на думата. Ракетите не промениха ни най-малко курса на кометата.

Масата на ядрото ѝ беше точно на критичната граница. По мнението на водещи учени тя или щеше да взриви Земята на милиарди малки късове, или щеше да я опустоши тотално, така че оцеляването на човечеството в никакъв случай не беше сигурно.

– Ийгъл² до ято – свърза се Мат с другите две машини по радиото. – Курс нула девет седем. Скорост на снишаване шейсет фута в секунда. Нашата работа е приключена. Връщаме се в базата.

– Роджър³ – чу се на два пъти в слушалките на шлема. Гласовете на Йенсен и Честър.

– Дума да не става, командире! – протестира професор д-р Смайт. – Ще увеличите скоростта и ще се издигнете! Съвсем не съм готов с измерванията си! И не забравяйте, че аз съм научният ръководител на мисията!

За миг езикът на Мат се схвана. Мъжът зад него, изглежда, беше загубил разсъдъка си.

– По дяволите, Смайт! – изруга гръмогласно. – След няколко минути този гаден отломък ще навлезе в земната атмосфера! На по-малко от шест хиляди мили от сегашната ни позиция! Знаете ли какво означава това?!

– Че тогава ще мога да й направя съвсем прецизни наблюдения! – Смайт беше извън себе си от яд. – Такова нещо може да се види само веднъж на седемдесет милиона години! Веднъж на седемдесет милиона години – проумява ли това войнишкият ви мозък, Дракс?!

– Но лъчението, сър! – прозвуча гласът на професор Дейвид Макензи по бордната радиостанция. Астрофизикът летеше заедно с лейтенант Дженифър Йенсен. Беше заместник-ръководител на астрономическия отдел при американските ВВС. Смайт беше негов шеф. – Измерванията ми показват високи стойности. От каквото и да е съставено ядрото, излъчва като рентгенова тръба!

– Що за държание е това, Макензи? – избухна Смайт. – Вие учен ли сте или не сте? Тук имаме уникален шанс!

– Бъдете разумен! – изрева Мат по микрофона. – Толкова много ли ви се иска да умрете?

– Моля, сър... – Отново беше гласът на Макензи. – Сега излъчването е толкова силно, че вече нямаме радиовръзка с базата! – Опитваше се да го придума с добро.

Смайт обаче не се впечатляваше от нищо.

Джейкъб Смайт изсумтя:

– Аз поемам риска! Ако...

– Но не и аз! – прекъсна го тронатото Мат. – Връщаме се.

---

2. Орел, англ. – Бел. прев.

3. Прието (амер.) – Термин от радиосъобщенията. – Бел. прев.

– Ще ви изправя пред военен съд, Дракс! – разбесня се Смайт от мястото на втория пилот.

– Направете го – ако намерите такъв...

Машините обърнаха надясно и полетяха в издължен, сто и осемдесет градусов вираж. Поеха курс към Берлин, Германия.

– Вижте това! – В слушалките на Мат прогърмя дрезгавият бас на Ървин Честър. Мат погледна нагоре. Бледооранжевото сияние на главата на кометата се беше превърнало в аленочервено. „Кристъфър-Фloyd“ тъкмо навлизаше в земната атмосфера.

За няколко секунди в слушалките на Мат се възцари тишина. Нажеженият червен купол, който „Кристъфър-Фloyd“ тласкаше пред себе си, се разду в гигантско кълбо. Глухото шумолене прерасна в оглушителен грохот. Ярка оранжечервена светлина заля небето от хоризонт до хоризонт.

Мат се бореше за глътка въздух, сърцето му думкаше като барабан срещу гръдната кост и ребрата, сякаш отчаяно търсеше някакъв изход.

– О, Боже... – в слушалките се чуваше стенанието на Дженифър Йенсен. – О, милостиви Боже...

– Защо, по дяволите?! – промълви сподавено лейтенант Ханк Уйлямс.

А Ървин Честър започна да се моли:

– Отче наш, който си на небето, да се свети твоето име...

Гласовете отслабнаха. Непоносимо прашене започна да мъчи тъпанчетата на Мат.

Върху шурвала ръцете му трепереха. „Командирът се страхува“ – мина му през ума. Ала не беше само страхът. Командният лост играеше, цялата машина вибрираше. Изведнъж корпусът прокътна като ясен камбанен звън.

– Ах, само да изживея това! – Гласът на Смайт мина във фалцет. – Дано успее да изживея това...!

Кометата изсвистя в атмосферата като сгромолясващо се слънце. Все още високо над ятото самолети, тя падаше срещу Земята като неопитно червено огнено кълбо, чието ядро пламтеше в бяло.

Заслепен, Мат отвърна поглед. „Това не е истина! – изпищя някакъв глас в главата му. – Това е филм, опиянение от ЛСД, трескаво бълнуване...!“

Но тогава видя, че озарената в оранжево облачна покривка под него се разтвори. Облаците се разбягаха във всички небесни посоки, като че бяха изметени от невидима ръка. Централна Европа се простираше под

него – Алпите, Рейн, Шварцвалд, швейцарските езера – всичко потопено в някакво призрачно оранжево. И сякаш над тази част от света се гласеше да падне нощ, над лицето на Земята се спусна гигантска тъмна сянка.

– Да се махаме оттук! – изрева Мат.

– Бих искал да зная къде ще удари! – чу се колебливият глас на Смайт.

– Вектор нула осем три! – Мат реагираше като автомат. Дайте пълна тяга плюс форсаж! Ако ни засмуче, свършено е...!

В слушалките му гласовете на останалите се превърнаха в шепот.

– ... и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме...

Невидимият юмрук на кометата се стовари върху самолетното ято. Мат видя пред себе си кобалтовосиният корпус на един от самолетите да лети в свредел. Още в следващата секунда и неговият беше притиснат надолу от гигантски сили и изместен от курса му.

Тътенът на машината, хистеричният крясък на Смайт, прашенето в слушалките и ревят на кометата – всичко това заплашваше да пръсне тъпанчетата на Мат. Той пусна командния лост и се опита да смъкне интегралния шлем от главата си.

„Кристъфър-Фloyd“ пресече височината на полета на ятото и под остър ъгъл се понесе срещу Земята. Нажежената й до червено маса тласкаше пред себе си огромен балон от сгъстен въздух. Краят на кометата се разпадна на милиони малки звезди и теглеше след себе си грамаден чер орляк от каменни късове.

Огненият стълб изглеждаше сякаш се върти около оста си. Мат го видя отгоре, отдолу и после – върху потъмняващата Земя. Но не кометата, а неговият самолет се въртеше около надлъжната си ос.

Пръстите на Мат се плъзгаха по уредите, улавяха ключове, натискаха бутони. Непрекъснато изпускаше командния лост. Искеше да кресци, но от гърлото му не излезе никакъв вик.

Сякаш ги наблюдаваше от въртяща се центрофуга – около него се завъртяха небето, Земята и кометата. Между тях се мярнаха проблясващ в синьо друг самолет, внезапно потопеният в зеленина сърп на Средиземно море, аленеещите върхове на Алпите, виолетовите течения на реките...

„Кристъфър-Фloyd“ изчезна зад източния хоризонт и за момент оранжевата сянка изчезна от повърхността на Земята. За секунди планините, реките и равнините се показаха в първоначалния си цвят. Само небето не искаше да се проясни.

Тогава хоризонтът експлодира.

Смайт крещеше като побеснял, отсечено и пронизително. Гръдният кош на Мат изглеждаше като че ли ще се пръсне и сякаш светкавици пронизваха черепа му.

Нещо ставаше.

Предната част на самолета сякаш изведнъж стана двойна. На юг грееха два зелени сърпа до две подобни на ботуш части от сушата. Всичките контролни лампи сякаш станаха двойни. Мат виждаше дори собствените си ръце двойни.

А от източния хоризонт на запад, на север и на юг се носеха с бясна скорост две подобни на пръстен стени от огън и прах.

Мат стисна клепачи, отново ги отвори – и вече не откри никакви контури на ландшафта под себе си, само прах и огън.

Мрак като оловно покривало обгърна мозъка му. Видя още как към небето се устремиха димните стълбове на две гигантски гъби. Отбеляза също, че писъците на Смайт са секнали, забеляза и мигането на червените светлини на командното табло.

Тогава тъмна нощ засмука съзнанието му в нищото...

– Аруула – прошепна някакъв глас в мрака. – Балоор иска да те види. Иди при него! – Беше niskият, ръмжащ глас на вожда. Аруула не можеше да види огромната му фигура. Както не виждаше и всички останали. Но подуши острия, кисел дъх на кожата му. Зорбан стоеше в предната редица на ордата. Някъде встрани от нея.

Ръце се опираха по раменете, по гърба ѝ. Полуизтгласкана от другите, тя се освободи от скупчените на кълбо човешки тела.

Уютната топлина на другите остана зад нея, студът я грабна. Загъна кожената дреха около тялото си. Запързала се на колене по лед и камъни. Придвижваше се в мрака, опипвайки с дясната си ръка замръзналата стена. До входа на ниската пещера.

Някой дишаше. Задъхано и бързо. Говорещият с боговете. Беше възбуден. Както винаги, когато правеше закланания на духовете. Или говореше с някой от боговете.

Аруула чуваше скърцането на кожените му дрехи. Изведнъж през малка дупка в пещерата проникна фин лъч светлина. Очерта се лишено от косми лице на Балоор. Беше бяло като снега, с който той и главатарят затвориха тясната цепнатина пред пещерата. Очите му излъчваха червен блясък. Набраздената с хиляди бръчки кожа се опъваше по

острите челюсти и скули и под големите очни кухини. Дълги, жълтеникави зъби стърчаха от почти лишената от бърни уста.

– Искам да се ослушаш – просъска той. Тесният му череп беше покрит с кафява кожа. Завързана с тънък ремък около челото му, тя се спускеше като ресни върху кокалестите му рамене.

Горната част на тялото му също беше облечена в кожи, в нещо подобно на пончо. И краката му бяха обути в кожи. В прибавка на това – тесни ботуши, които стигаха доста над коленете му и бяха завързани с кожени ремъци. Сред народа, към който принадлежеше ордата на Зорбан, всички говорещи с боговете бяха облечени в кожи. Народът на Аруула не познаваше този материал.

– Ослушай се – повтори заповедта си Балоор. После опря разперените си пръсти на снежната стена – и ръцете му бяха отчасти увити в кожи – и отново притисна лицето си към тесния наблюдателен отвор.

Лъчът светлина угасна. Пълният мрак се възвърна. В задната част на пещерата хленчеше дете. Две или три други му пригласяха. Майките си шушукаха. Един от воините изръмжа. Децата млькнаха.

Аруула се наведе, пъкна глава между коленете си и се заослушва.

Беше единствената в ордата на Зорбан, която можеше да подслушва. Вероятно затова беше все още жива. И защото добре си служеше с меч и лък.

Зорбан имаше нужда от всеки, който умело боравеше с меч и лък. И му трябваше подслушвач. Доколкото Аруула знаеше, в никоя друга орда на странстващите народи нямаше подслушвач. Мнозина от нейния народ имаха тази дарба. Но спомените на Аруула за това бяха повече от бледи.

Затвори очи и притисна ръце към ушите си. Сърцето ѝ биеше бавно и спокойно. Извиваше нежно насам-натам горната част на тялото си. Почувства шепота на много други духове в пещерата. Ордата на Зорбан.

Долови страх, гняв и глад.

После – някакво трескаво ломотене. Съвсем близо до нея. Балоор. Светкавици заскачаха по ретината на очите ѝ. Аруула видя картини: мечове и стрели се забиваха в космати тела, отваряха се пукнатини в леда и косматите тела падаха в тях. Картините ускориша дишането и пулса на Аруула.

Сърцето на Балоор беше онова, което долавяше. Той призоваваше боговете, заклеваше Оргуудоо, демона на мрачната бездна, а прокланаше тараците. Винаги, когато Аруула подслушваше Говорещия с

боговете, я обземаше този хлад, това тягостно напрежение.

Откъсна мислите си от него и ги насочи извън пещерата.

И ето го! Чувството като че ли много малки стрели се забиваха под кожата на главата ѝ. Омраза, жажда за кръв и месо, агресивност и унищожителен бяс. Тараците! Бяха съвсем близо!

Аруула потръпна от отвращение.

– Тук са – прошепна тя.

Балоор се обърна уплашено. Затвореният със сняг вход на пещерата отново изплува в дрезгава светлина. Говорещият с боговете я наблюдаваше с присвитите си очи.

– Сигурна ли си?

Аруула кимна безмълвно.

Балоор се просна на пода до нея. Със задъхване мълвеше молитвите си:

– Вудан, ела! Вудан, бъди като стена между нас и тях! Вудан, бъди ледена пукнатина, която ще ги погълне. Вудан, Вудан...

Аруула се поотдалечи от мъжа. Не понасяше близостта му. Отбягваше го още, когато като дете дойде в ордата на Зорбан и Говорещият с боговете все още беше млад човек.

Тя отново скри глава между коленете си. Имаше още нещо. Не в пещерата. Не и сред тараците в близост до пещерата. Беше много, много далеч. Но бързо се приближаваше. Аруула го почувства дълбоко в корема си. Сякаш някаква птица пърха във вътрешностите ѝ. Чувстваше го и в главата си. Тихо бръмчене, което бавно се усилваше.

Нещо ужасно ставаше навън. Нещо се приближаваше към пещерата. Нещо, което тя чувстваше като чуждо и което никога досега не бе подслушвала.

Учудена, Аруула се изправи. „Нещо, което никога не бе подслушвала?“ Покрай молещия се Говорещ с боговете тя се плъзна на колене към наблюдателния отвор в снежната стена. Притисна лице към снега и се взря напрегнато навън. От другата страна на пукнатината в ледника се издигаше стръмен, покрит със сняг връх. Мъгла се вдигаше от широката повече от дължината на пет копия пукнатина в ледника и пълзеше нагоре по планинския склон. Стръмни ледени формирования се издигаха като бодли от снега. Мъглата бавно ги обгръщаше.

Нима заклинанието на Балоор вече действаше? Ако мъглата се съгъсти, тараците нямаше да открият скривалището им.

Аруула все още не можеше да различи никакви тараци. Но и нищо, което напомняше за някакво друго същество. Никаква следа или

приближаващ се шум. Дали не се беше заблудила?

Затвори очи и отново се ослуша. Бръмченето се беше усилило. Слаба болка трепна под черепната обвивка на Аруула. Отвори уплашено очи.

От мъглата на отсрещния снежен склон се отдели черна сянка. Косата по врата на Аруула настръхна.

Тарак! Мощното космато тяло крачеше с олюляване по снега. Дългата опашка шибаше наоколо му. Сивочерната козина в областта на гърдите и главата му беше настръхнала. Сигурен знак, че ги е надушил.

Сенките се спускаха една подир друга надолу по заснежения склон. Аруула нададе сподавен стон.

Главатарят на тараците стигна до пукнатината в ледника под убежището им. Беше отдалечен на повече от хвърлей копие, но Аруула виждаше хищните зъби в дългата му муцуна. Той се изправи в цял ръст. Дори и вождът Зорбан не беше висок колкото средноголям тарак.

Главатарят на тараците протегна муцуна. Аруула виждаше как потрепват дори дългите косми по подобния на кожена топчица връх на муцуната. Големите му голи уши се изправиха и заослушваха, въртейки се на всички страни.

Дали беше чул нейното стенание? Или пък заклинателните възгласи на Балоор? Тараците имаха невероятно фин слух.

Може би фреккойшерите се бяха обезпокоили, защото долавяха близостта на свирепите зверове. Ордата на Зорбан беше подслонила товарните си животни в горните пещери на стръмния планински склон и беше затворила входовете със сняг.

Сега главатарят на тараците се обърна и с жест повика другарите си.

– Откриха ни – прошепна Аруула. Зад нея в пещерата се понесе шепот.

Предводителят на тараците се отпусна на дългите си крайници и се заклатушка нагоре по склона. После отново се обърна надолу. Светкавично се засили. Снегът около него се разлетя. С три-четири скока се втурна стремително към пукнатината в ледника и я прескочи.

Косматото тяло пропадна дълбоко в пресния сняг, когато се блъсна в отсамния край на пукнатината. Аруула го чуваше как пръхти и съска, докато рови и се измъква от снега.

Някаква ръка я хвана за рамото и я отстрани от наблюдателния отвор. Зорбан. Вождът внимателно огледа навън.

– Магията ти не действа, Балоор! – промърмори той. Проклетите

таращи са тук...

– Естествено, че магията ми е подействала. – Балоор изблъска Зорбан от наблюдателния отвор и сам погледна навън. Остро изсъска. – Оргуудоо не идва в местата, където земята е покрита със скали и сняг. А Вудан иска в негова чест да се спасим със собствени сили. Ще ни надарим със силата на летящия дракон...

Балоор отдръпна от наблюдателния отвор покритата си с кожи глава. Светлина попадна върху масивното тяло на вожда. Цялото му тяло беше загърнато в черна кожа. Буен чер перчем се подаваше изпод кожата му качулка. И тлъстото му лице беше обрасло от край до край с косми. Големите ококорени очи хвърляха зеленикав отблясък.

Вождът се опря на меча си и впери втрещен поглед към мрака в задната част на пещерата.

– Трябва да се борим за живота си...

Никои не продума, но Аруула усети четирийсеткратния писък на паниката.

И същевременно я опари остра болка от черепа надолу по цялото тяло. Изстена и отпусна горната част на тялото върху бедрата си. Ръцете ѝ се заровиха в косите ѝ.

Но болката премина така бързо, както се бе и появила. А навън имаше нещо по-различно. Чуждото Нещо – дали се приближава?

– Какво още се ослушваш? – изръмжа Зорбан. – Вземи меча си.

– Това е нещо... – прошепна Аруула. – Нещо чуждо... причини ми болка.

Балоор и Зорбан размениха недоверчиви погледи.

Някаква сянка се появи до Аруула.

– Мечът ти, Аруула – беше гласът на Радаан. – Ще се бия до тебе. – Радаан беше най-големият син на вожда.

Аруула опипа студения метал на меча си.

– Децата, кърмачките и бременните да се скрият по възможност понавътре в пещерата – заповяда Зорбан. – Цурпа остава при вас.

– Разбрано, Зорбан – отговори нисък, неясен глас откъм тъмнината. Цурпа, най-старата майка на ордата. Тя беше майката на Радаан и главната съпруга на Зорбан.

– Ще съборя снежната стена. Болните и слабите да минат най-отпред – изръмжа Зорбан. – С копия и секири. После бойците с мечове. Тогава юношите с лъкове и стрели.

Шумът от тътрещи се крака се усили. Ордата се подреждаше в боен ред. Немошните ранени и болни членове на ордата петима мъже и две

жени – застанаха зад вожда.

Зорбан коленичи пред снежния насип, който затваряше пещерата, и още веднъж огледа внимателно навън.

– Четири тарака вече са прескочили пукнатината. На склона виждам още тринайсет. – Обърна се към ордата си. – Бийте се за оцеляването на нашия род!

Върна се две крачки назад в пещерата, засили се и се хвърли срещу снежната стена, която се разпиля на милиони трепкащи бели частици.

Нахлу светлина, а с нея и животинският рев от гърлата на повече от десетината тараки...

Не можеше да е бил в безсъзнание повече от две-три секунди. Поне Матю Дракс така си мислеше. Защото когато отново отвори очи, машината му все още се въртеше около надлъжната си ос. Ослепителна белота жилна ретината на очите му като безброй игли. Автоматичният регулатор на звука, изглежда, не функционираше.

– Какво е това? – чу кресливия глас на Смайт. Мат направи усилие да отвори очи: стоманеносиво небе, матово слънце, снежни върхове и склонове на ледници се въртяха около пилотската кабина.

– Падаме, Дракс! – крещеше Смайт. – Направете нещо, за Бога, направете нещо...!

Замаян, Мат погледна с полуотворени очи командното табло. Все още виждаше два висотомера, два радарни дисплея и два махметъра. Индикаторът за скоростта показваше 0,65 Мах, а светлинната лента на висотомера тъкмо се смъкна под позицията две хиляди фута.

И двете неща бяха напълно невъзможни – само преди секунди самолетът летеше десет пъти по-бързо и повече от трийсет пъти по-високо. Но колкото и пъти Мат да присвиваше очи, за да провери отново и отново показанията на уредите всичко си оставаше така: скорост 0,65 Мах и междувременно височина само хиляда и осемстотин фута!

– Губим височина! – Отново гласът на Смайт. – Направете нещо, Дракс! – Изведнъж, изглежда, професорът се беше уплашил за животоца си.

Мат дръпна шурвала към себе си. Пръстите му се плъзнаха по инструментите. Включи системата за неутрализиране на люлеенето и тази за стабилизиране на полета. Погледът му се задържа върху главния дисплей. Ръцете му обслужваха инструментите почти слепешката.

Накрая успя да извади самолета от свредел. Машината се стабилизира. Сега сивото, мъгляво небе си остана там, където му е мястото – горе. А снежният пейзаж се носеше срещу тях.

Но все още стремително губеха височина. Хиляда и двеста фута, предупреждаваше висотомерът.

– Аз слизам! – промърмори Смайт. Мат почти не го разбра. Опитваше се да даде пълна тяга на двигателите, но те не реагираха.

Изведнъж – плющене. Леден вятър забърса лицето на Матю и за секунди секна дъхът му. Смайт беше изхвърлил подвижния капак на пилотската кабина. Зад него въздухът свистеше. Командирът приведе глава. Спасителната ракетна система изхвърли от самолета седалката на астропизика.

Мат се обърна и видя зад себе си купола на парашута на Смайт.

Дъхът по въглчетата на устата и ноздрите му замръзна. Без да размисля дълго, напипа също пусковия лост на катапултируемата седалка, дръпна го.

Нищо не се случи. Ракетата, чиято сила трябваше да изхвърли седалката му от самолета, не се запали.

Паника смрази кръвта на Мат.

– По дяволите! – изрази с мърморене отчаянието си. Проклетата гадо-рия! – Като че ли през носа и устата леденият вятър достигаше чак мозъка му. Притисна шурвала между коленете си и хвана командния лост с двете си ръце. По дяволите, живееше му се!

Само част от мозъка му регистрираше враждебната формация на ландшафта. Снежни великани, стръмни ледникови маси и дълбоко спускащи се ледени пропасти пробягваха под него.

Не му остана време да се запита защо това му изглеждаше толкова непознато. Всяка мозъчна клетка, всеки нервен възел, всяка фибра от тялото му се концентрираха само върху едно нещо – от падането да премине към аварийно кацане.

Светещата лента на висотомера се смъкваше неудържимо. Странни стръмни ледени грамади връхлитаха срещу самолета, между тях – обширни снежни полета. Мат се опитваше да насочи самолета към някое от тях.

Откъсна поглед от безмилостно приближаващия се ландшафт. Очите му се съсредоточиха върху приборите. При скорост 0,42 Мах и височина деветдесет фута Мат спусна задкрилките и освободи спирачния парашут.

Убийственият тласък почти го лиши от съзнание. Сякаш някаква титанична ръка го притисна напред в коланите.

Самолетът се смъкна надолу. Завъртя се в свредел. Заби се в снежното поле и заора в него. Бял облак се изви около Мат. Сняг нахлу в очите, носа и устата му. Задъхваше се и кашляше.

Лявото крило метеше с прашене по протежение на една ледена скала. После се чу удар на метал. По самолета премина нов тласък. Контурите на едно от крилата се завихриха със свистене в снежния облак. Мат усети, че самолетът се завъртя около вертикалната си ос. Нещо здраво го удари в гърдите и главата.

Когато машината се наведе с хидрометеорологичната тръбичка напред над снежната площадка и се заби в една ледена цепнатина, командир Матю Дракс вече не беше в съзнание...

Със силен рев ордата се втурна навън от пещерата. Облечени в кожи фигури, повечето с черни, сплъстени коси и мъже, жени и деца – двайсет и осем души от племето на вожда Зорбан.

За момент изглеждаше, че четиримата тараци на отсамната страна на пукнатината в ледника се вкамениха. Но само за миг. Тогава острата като тел козина по гърбовете и черепите им настръхна. Отпуснаха се на предните си лапи. С фучене и кръсъци се заизкачваха на големи скокове по лекото нагорнище. Срещу човешката орда.

Аруула тичаше надолу по склона след Радаан и някакъв друг воин.

Между тях и нападащите тараци се намираше авангардът от седмимата копиеносци. Те се изпречиха безстрашно на пътя на зверовете.

Трима от тях бяха направо прегазени и стъпкани в снега. Другите успяха да задържат двама тараци. Сивочерните зверове ги шибах с опашките си и улавяха върховете на копията им с дългите си, мършави нокти.

Ордата нападна двамата тараци, които бяха прегазили веригата на авангарда. Балоор и Зорбан забиха мечовете си в корема на първия. Кръв и черва се изсипаха в снега. Ордата нададе радостни викове.

– Прииждат! – изрева вождът. – Стреляйте по пукнатината в ледника!

Из въздуха се разнесе остро свистене. Град от стрели прелетя над полесражението и се стовари с плющене върху тараците долу при пукнатината в ледника. Една от косматите муцуни се търкулна с квичене в снега. Другите просто отръскаха стрелите от козината си. Пет-шест други тараци заподскачаха из снега нагоре по склона.

Главатарят им, който изведнъж се озова сам на предната линия, обкръжен от десетина бойци с мечове, съскаше и ревеше. Извиваше опашката си в кръг, отбиваше с крайниците си свистящите към него остриета и се опитваше да улови мечовете с голи лапи. Голи лапи с дълги закривени пръсти и твърди като желязо нокти.

Аруула, Радаан и трима други воини побързаха да се притекат на помощ на четирима притиснати бойци от авангарда. Тялото на една жена се гърчеше конвулсивно в снега. Опашката на един тарак се беше увила около врата ѝ.

Стар еднорък воин лежеше с разкъсани гърди в почервенелия сняг. Вторият от двамата задържани тараци тъкмо прегриваше гърлото на друг боец. Кръвта му пръскаше като фонтан сивочерната козина на

звяра.

Докато Радаан и тримата воители се нахвърлиха върху побеснелия тарак, Аруула ги заобиколи в широка дъга. Задушавачата се жена едва-едва помръдваше. Лицето и изплезеният ѝ език бяха станали виолетови. Пръстите ѝ стискаха увитата около врата ѝ гола опашка на тарака.

Аруула вдигна меча над главата си и с един удар преряза опашката. Звярът изкрещя пронизително, подскочи, обърна се във въздуха и направи в снега крачка към нея. Отвори разкривена паст, показва дългите си остри зъби и простря лапи, за да се нахвърли върху Аруула.

Но изведнъж тялото му се вдърви, вратът му се изпъна и той се сгромоляса. Аруула видя острието на Радаановия меч да стърчи от гърдите на звяра.

Синът на вождата стоеше зад тарака.

– Дължиш ми нещо!

Аруула не повярва на очите си, но дори и пред лицето на смъртта младата луда глава успя да се ухили. В следващия миг ухилването му отново изчезна. Беше вперил поглед покрай Аруула и кожата около очите му пребледня.

– Внимавай! – изрева той.

Аруула се хвърли на земята и същевременно задържа острието на меча си вертикално нагоре. Сивочерно, четинесто тяло се блъсна в нея и я притисна дълбоко в снега.

Тежестта на тарака изкара въздуха от дробовете на Аруула. Тя се мъчеше да си поеме дъх. Звярът над нея трепна няколко пъти и замря. Аруула усещаше как по ръцете ѝ се стича топла, лепкава течност. Все още здраво стискаше меча. Таракът се беше нанизал на острието.

Аруула с пълтене се измъкна изпод безжизненото тяло. Изтегли меча си от корема на тарака и отръска снега от кожената дреха и дългата си коса.

Човешки викове и пълтене на тараци изпълни склона между пукнатината в ледника и пещерата. На Аруула ѝ се стори, че зад затрупаните със сняг входове на пещерите по стръмния склон чува металното писукане и пляска на крилата на фреккойшерите. Чувствителните ездитни животни чуваха шума от битката и изпаднаха в паника.

Аруула се огледа. С един поглед разбра, че ордата на Зорбан е загубена: повече от петнайсет тарака със загърнати в кожи фигури се въргяха из снега насам, шибяха около себе си с опашки и юмруци или се нахвърляха на притиснатите на малки групички бойци.

Горе при пещерата децата запречваха входа ѝ с малките си телца и

изстрелваха последните си стрели в сивочерните зверове, които бяха се добрали с бой на няколко крачки от пещерата.

Балоор стоеше върху покритата с лед издатина на една скала, простираща ръце към небето, мятеше отчаяните си молитви към Вудан и заклеваше Оргуудоо, своя демон.

Под него вождът се биеше сам с един тарак, който беше с една глава по-висок от него. Мечът му беше забит в снега и не можеше да го достигне, а огромното чудовище го душеше с веригата на собствения му амулет.

Амулетът – светинята на Зорбан! Аруула грабна меча си с яростен вик и през снега се затича към вожда и звяра.

Амулетът беше онова, което даваше на Зорбан мъдрост и сила да води умело ордата си през всички опасности. Ако таракът отнемеше амулета му, ако убиеше вожда, тогава никой от ордата нямаше шанс да оцелее. Никой от тях нямаше да види легендарната Южна земя. Включително и Аруула.

Тя изкрещя и размахва меча над главата си. Звярът погледна към нея. Същевременно стегна веригата на амулета още по-плътно около шията на Зорбан. Облещи зъби. Язвително ухилване изкриви grimасата на косматото лице на звяра.

Вождът хъркаше в агония. Големите му очи изскочиха още повече от орбитите си, а лицето му беше придобило цвета на развалена риба. Таракът така разтърси черепа на Зорбан, че той се блъсна върху заледената скална стена.

С яростен рев Аруула понечи да се нахвърли върху чудовището. Това накара опашката му да опише кръг и да я стовари върху краката на Аруула. Върхът ѝ се уви около коленете ѝ и я събори в снега. Таракът изфуча тържествуващо.

От легнало положение Аруула се засили и нанесе удар. Острието улучи твърдото бедро на звяра. Таракът силно изквича. Инстинктивно присви опашката си и така придърпа Аруула към себе си. Жената хвана меча си като копие и го заби в черната козина на хълбока. Таракът пусна Зорбан и се хвърли настрана в снега.

Изведнъж въздухът се изпълни с тихо бръмчене. То бързо се усили и се превърна в ураганен вой. Сякаш буря преминаваше над ледените грамади.

Сякаш говореха боговете!

Шумът от битката замря. Всички погледнаха към мрачното небе, хора и тараци. Дори и ранените. Никой не се помръдваше, никой не

издаваше нито звук. Не се чуваха и възбудените фреккойшери в затворените пещери.

Воят все повече и повече се превръщаше в кълтящ рев. Звучеше като тътенът на високите вълни, които Аруула бе преживяла преди много години в Западната земя.

Черна сянка се спусна изведнъж над планинския склон пред пещерата. И някаква странна птица се промъкна през насечения от пропасти планински връх. Летеше много високо. Много по-високо от онова, което можеше да достигне стрела. И оставяше след себе си огнена опашка.

Не движеше крилата си, нямаше нито пера, нито летателни ципи – беше съвсем вдървена и въпреки това летеше. Тялото ѝ беше стройно. Веднага напомни на Аруула за големите риби, с които се хранеха хората от островите, където бе прекарала детството си.

Гърмящият рев на синята птица беше толкова силен, че причиняваше болка. Аруула и повечето хора затиснаха с ръце ушите си.

Тараците започнаха да писукат и да крещят. Някои се завъргаляха в снега надолу по склона. Други ги последваха с олюляване или на големи скокове. Ушите им бяха далеч по-чувствителни от човешките.

Сред зверовете настъпи паника. С крясъци избягаха надолу към пукнатината в ледника. Един след друг я прескачаха и в главоломно бягство се понесоха през снежното поле към отсрещния склон.

И раненият от Аруула тарак със скимтене запълзя като тюлен надолу по склона. Аруула въобще не я беше грижа за него. Омагьосан и уплашен същевременно, погледът ѝ беше прикован в синята птица, която се спускаше срещу ледената планина. Изведнъж зад нея се изду бяло кълбо. Тогава изчезна зад гребена на ледника.

Аруула се огледа. Всички тараци бяха избягали. Останаха само четири трупа. Тя видя и неколцина членове на ордата да лежат в напоения с кръв сняг.

– Вудан! – промърмори внезапно Балоор. – Вудан чу молитвата ми! Това беше неговият пратеник! – От замръзналата скална стена скочи в снега. – Вудан ни спаси.

Сред ордата настъпи оживление. Мъжете и жените започнаха да приказват един през друг.

– Благословен да бъде Вудан! Слава на Вудан!

Последваха примера на Балоор, паднаха на колене, хвърлиха се с прострени ръце в снега и въздадоха слава на най-висшия от боговете си. После почти час се занимаваха с погребването на своите мъртви в снега. Бяха загубили петима мъже, три жени и едно невръстно момче. Сториха

го мълчаливо под мрънкането на Говорещия с боговете. Балоор се помоли и извърши заклинания над духовете на убитите.

Аруула забеляза, че почти всички непрекъснато поглеждат крадешком към небето. Всеки мъж от ордата, всяка жена, всяко дете, изглежда, мислеха само за едно – за птицата на боговете с гръмовния глас и огнената опашка. И Аруула непрекъснато я виждаше с духовните си очи.

Когато наченаха да одират мъртвите таращи и да ги разфасоват, имаше една-единствена тема за разговор – синята огнена птица. Авторитетът на Балоор убеди всеки отделен член на ордата. Вечерта дори вечно мърморещият вожд не се съмняваше, че огнената птица е някой безсмъртен от небесното войнство на Вудан.

Аруула и няколко други жени зариха в снега месото от тараците, за да замръзне. Струпаха отпадъците на няколко купчини.

Неколцина воини се покатериха по стръмната стена и събориха снежните прегради пред пещерите с ездитните животни. Изведоха до входовете един след друг осемте фреккойшера на ордата.

Аруула погледна нагоре към стената. Виждаха се късите космати пипала на животните. От входовете на пещерите протягаха грациозните си, почти яйцевидни глави, покрити с гъста, тъмнозелена козина – чак до устния им апарат и до големите, тъмни, фацетни очи.

Възбудено поглеждаха във всички посоки, накрая откриха долу на склона месните отпадъци пред пещерите и скочиха от стръмната стена. Крилата им се разпериха с пукот. Извистяха надолу и се приземиха на шестте си крака около Аруула и жените.

Женските фреккойшери бяха по-едри от мъжките. Затова пък върху устния апарат на мъжките израстваха червеникави бодли.

Фреккойшерите прибраха ветрилообразните си задни крила под късите, тъмнозелени предни крила. Седнаха на скакателните си и се подпряха на средните си крака. С тънките нокти на предните си крака пъхаха месните отпадъци между дъвкателния си устен апарат.

След настъпването на тъмнината всички членове на ордата се скупчиха в пещерата за спане.

– Вудан ни придружаваше няколко луни – обяви Говорещият с боговете. – Не ви ли го казах? Вудан закриляше бягството ни от тараците! Откакто потеглихме от земята отвъд голямата река!

Замълча, за да даде възможност думите му да въздействат.

– Когато преминахме голямата река, бяхме петдесет и трима – продължи накрая той. – Десетима мъже и жени воини умряха по време на дългия преход през ледената планина и в борбата срещу тараците и

студа. А днес загубихме още седмина от хората ни.

Отново пауза. Аруула почувства в мрака на пещерата вълна от болка и мъка.

– Сега сме само трийсет и шест души. – Балоор говореше по-тихо. – Но най-важното е, че ордата на Зорбан оцеля! Гласът му се извиси. – Благодарение помощта на Вудан! Той сам ни доведе дотук! Днес той попречи ордата ти да бъде унищожена, Зорбан! И той ще ни придружава и в обетованата Южна земя!

– Благословен да бъде Вудан! – чу се откъм тъмнината възгласът на множеството. – Слава и благословение на всемогъщия Вудан и на неговото божествено войнство!

– Защо стои далеч от нас? – Дрезгав женски глас поиска думата. Цурпа, най-старата от жените и майка на Радаан. Защо не се установи да живее при нас?

– Не бихме могли да понесем вида му – отвърна Говорещият с боговете. – Бъдете щастливи, че ви удостои да го видите как минава покрай нас.

Настъпи благоговейна тишина.

Аруула се заслушваше в мрака. Чувстваше страхопочитание и ужас. Никой досега не бе чувал някой бог да се яви на човек.

– Изглеждаше като че ли божествената птица искаше да кацне – каза Аруула.

– Може би иска лично да ни придружава – предположи Зорбан. – Мисля, за да е сред нас и следователно – да го виждаме.

– И да можем да разговаряме с него – подкрепи го ревностно Радаан.

– Глупаци! – не одобри мнението им Балоор. – Не знаете какво приказвате!

– Може би имаш право – извика старата Цурпа. – Но ако Вудан е изпратил някой от своите богове безопасно да ни съпровожда до Южната земя, тогава навярно богът е възприел образ, който можем да понесем.

– Кой ли от боговете ще е това? – Гласът на Радаан трепереше от благоговение.

– Не знам. – Балоор мълча известно време. – Може би Зигваан. Говорят, че яздел върху голяма птица, когато посещавал Земята. Да, Зигваан ще е.

– Може би Цурпа има право – каза Зорбан. – Ако Зигваан е с нас, проклетите тараци няма да дръзнат повече да ни нападат.

– Опасно е, Зорбан, много е опасно. – Гласът на Говорещия с боговете премина в заклинателна тоналност. – Никога човек не се е осмелявал да се изправи пред някой бог.

– Ние ще го сторим – реши вождът. – Утре ще се отправим на път и ще търсим бога и огнената му птица.

На следващата сутрин Зорбан сформира отряд от шестима мъже и жени воители и ги изпрати в стръмните ледени зъбери да търсят бога. Водеше ги Балоор. Аруула и Радаан също участваха.

Фойерверк от съновидения прониза гънките на мозъка на Матю Дракс.

Зави със своя „Форд Мустанг“ към улицата, в която живееше родителите му. Когато слезе от колата, видя бащиния си дом потънал под огромна снежна планина.

После седеше в аудиторията на Уестпойнт. Пред големите прозорци на военната академия вилнееше снежна виелица. Той спореше с доцента по абстрактни проблеми. Дали Антарктида се намира в Алпите и дали Бог би допуснал загиването на света. Изведнъж снежната виелица промени цвета си, стана оранжева и накрая – яркочервена.

И едно блестящо огнено кълбо се приближаваше с бясна скорост. Мат отвори уста, за да изкрещи, но от гърлото му не излезе никакъв звук...

Задущаваше го панически страх. Отвори очи и се помъчи да си поеме дъх. Направи го жадно, като човек, който умира за глътка въздух. Беше тъмно като в рог. Усещаше сняг по брадата, челото и носа си.

Мат се опита да се обърне, но навсякъде имаше мокър, хванал кора сняг. До него, над него, плътно пред лицето му. Не знаеше дали сънува или снегът е истински.

Понечи да изправи глава, та поне лицето му да не е в снега. Всяко движение му причиняваше болка. И главата му все се накланяше напред, в снега.

Мат започна да проумява, че самолетът му не се намира в хоризонтално положение, а е наклонен напред, виси под остър ъгъл върху някакъв хребет, в някаква урва или някъде другаде.

Успя да измъкне ръцете си от снега пред таблото с измервателните уреди. Искеше да се опре на седалката, за да се изправи и измъкне от снега.

Остра болка прониза гръдния му кош. Гадеше му се. Сякаш

кошмарите му бяха привързани с ластик към него, та отново изгуби съзнание.

Беше нощ. Мат видя двама души на терасата на къщата си в Ривърсайд. Бившата му жена и Джейкъб Смайт. Целуваха се и Мат гледаше двойката с учудване. Излезе от къщата и наблюдаваше как бившата му съпруга сваля ластика от русата плитка на професора и разроши дългата му грива.

Смайт чу стъпките на Мат и отблъсна Лиз от себе си. Погледна Мат. По тясното му лице се изписа подигравателно ухилване. Неестествено големите му и силно изпъкнали очи святкаха като на луд.

Посочи небето. Мат погледна нагоре – алено огнено кълбо се носеше с бясна скорост по нощното небе. Направо към неговия дом. Оставяше след себе си светеща опашка.

– Не е ли прекрасна? – извика Смайт.

И внезапно Мат се озова в хангара на военновъздушната база в Берлин – Кьопеник. Джейкъб Смайт и той тъкмо се бяха качили в стратосферния самолет. Мат знаеше, че има задача да се сблъска с „Кристъфър-Фloyd“, за да взриви кометата. Сърцето му биеше така лудо, та си помисли, че ще изскочи от гърдите му.

Отляво и отдясно видя Ханк Уйлямс, русокосата Дженифър Йенсен, астрофизика Дейв Макензи и тъмнокожия Ървин Честър да слизат от машините си. Един до друг се отправиха към вратите на хангара. Носеха шлемовете си под мишница. Вратата се отвори със стържещ звук. Безброй хора стояха на летателното поле пред хангара. Всички бяха перили поглед в небето.

Мат позна родителите си, бившата си жена, най-добрия си приятел Бърт Касиди и много други хора, които му бяха близки. Между хората пред хангара откри дори учителя си по религия от началното училище.

Другарите му пилоти и двамата учени също застанаха при хората и като тях погледнаха към небето, което беше озарено от червеникавооранжева светлина. Светенето се усили. Мат отново беше обзет от паника. В съня си искаше да включи моторите на самолета. Но ръцете му сякаш се бяха сраснали с командния лост.

И ето го чудовищното огнено кълбо. На небето пред хангара се появи „Кристъфър-Фloyd“. Оранжевият купол, който тя тласкаше пред себе си, разпръсна облаците. Мат чу зад себе си просташкия смях на д-р Смайт.

Кометата се спускаше стремително към хората. Тогава летателното поле експлодира и огнен пламък като мощен валяк нахлу в хангара...

Матю Дракс се събуди с вик.

Беше светло. Не напълно, но дотолкова, че да може да вижда по нещо. Горещият му дъх беше разтопил дупка в снега пред лицето му. Над дупката, на височината на челото му снегът беше обагрен в тъмночервено.

Мат усещаше болки в черепа. Всяко вдишване предизвикваше бодежи в гръдния му кош. Зъзнеше страшно. Коленете му трепереха, зъбите му тракаха.

И беше жаден. Устата и езикът му бяха пресъхнали. Чувстваше гърлото си така, сякаш в него беше заседнал кактус. Мат притисна устни в снега и отхапа от него. Лакомо изяде леденостудената влага.

Цялата пилотска кабина беше пълна със сняг. Мат измъкна ръцете си и започна да го разчиства от себе си. Всяко движение му причиняваше непоносими болки в гръдния кош.

Щом като от болката в стомаха му се завиеше свят, правеше почивка. Само да не изпадне отново в безсъзнание! Неминуемо щеше да замръзне.

Мат смогна да изчисти снега от пилотската кабина дотолкова, че да има добра видимост наоколо. Непрекъснато му причерняваше пред очите. Дишаше дълбоко, за да предотврати изпадането си в безсъзнание.

Виждаше всичко като през мътно було: ледената пукнатина под себе си, в която се беше забила хидрометеорологичната тръба на самолета, насреща – снежното плато пред покритата с лед скална стена, а над и до себе си – причудливите скални формации. Като покрити с лед кости стърчаха от стръмния склон, над който самолетът на Мат се беше плъзнал до ледената пукнатина.

Ужасяващият ландшафт напомняше на Мат за филмови снимки от Антарктида. Но неговото ято летеше над Северна Европа, а не над Южния полюс! Та нали бе видял Средиземно море и Италия, когато ударната вълна на кометата помете самолета му от небето.

При мисълта за кометата се усили поредният му световъртеж. А с него и съновиденията. Дишането се учести, пулсът му се ускори. „О, Боже – простена той. – О, Боже, тази проклета комета...“

Мат притвори очи и отново ги отвори. Под черепа му всичко се въртеше: Опита се да се отърси от виенето на свят и от мисълта за кометата. Искаше да застави себе си да намери логично обяснение на феномена на този призрачен ландшафт.

Но бързо се отказа. Просто нямаше сили да продължава да си блъска главата.

„Трябва нещо да ядеш – помисли си той. – Организмът ти има нужда от калории, за да се стабилизира.“

Бавно се обърна. Съвсем бавно, та болките да бъдат по възможност най-слаби. Всеки по-нататъшен пристъп на болка би могъл да го доведе до загуба на съзнание.

Протегна дясната си ръка назад между гърба си и облегалката. Там в катапултиращата се седалка беше поставена една част от спасителния пакет. Основната част се намираше в контейнер в самата седалка. Трябваше да се добере до сухите блокчета шоколад. Със сняг би могъл да ги сдъвква и преглъща.

„Трябва да направя всичко, за да издържа – помисли си той. – Да издържиш, докато те открият.“

В спасителния пакет имаше и пеленгаторен предавател.

„Ами ако вече няма кой да те открие...?“

Мат се опита да не обръща внимание на циничния глас в главата си. Най-сетне пръстите му напипаха пакета със сухата храна. Измъкна го откъм гърба си. Изнемощял, затвори очи и се насили да диша спокойно и дълбоко. Гадеше му се. Отвори очи, за да не изпадне в несвят.

Две сенки се движеха над снежното плато пред отсрещната ледена стена. Мат първоначално помисли, че това е зрителна измама. Наблюдаваше ги спокойно и чакаше да се разпаднат, както се бяха появили.

Но не се разпадаха. Приближаваха се. Мат различи сивочерни кожи, дълги голи опашки, изправени уши и дълги муцуни.

„Кошмар – промърмори той. – Пак някакъв кошмар, нищо повече.“ Опита се да се събуди. Като дете баща му бе му обяснил как се прави това: по време на съня задържаш дишането си и отваряш очи. Много широко.

Нищо не помогна. Двете космати фигури продължаваха да се придвижват по снежното плато. Бяха отдалечени на по-малко от двеста метра.

Мат видя, че вървят изправени. Че от време на време се спират и сочат към него. Изглеждаха като гигантски изродени плъхове.

„Вие ти се свят – помисли си той. – Имаш температура...“

Когато накрая чу скърцането на снега под краката на плъхоподобните фигури, беше твърде сигурен, че не сънува и че не е изпаднал в трескаво бълнуване.

Студена пот се стичаше по лицето му. Дишаше лудешки задъхано. Със странна разсъдливост Мат прецени, че пулсът му се е повишил на сто и двацет удара в минута. Зъбите му тракаха толкова силно, че

вероятно се чуваше чак до двете фигури.

Ръката му опипа рамката на пилотската седалка. Трябваше да отвори контейнера със спасителния пакет. Там имаше автоматичен пистолет с двайсет патрона и два резервни пълнителя.

Отново през гърдния му кош премина режеща болка. Мат се опитваше да диша бързо с изплезен език, за да я овладее.

Въртележката в мозъка му се задвижи все по-бързо и по-бързо. Двете черни фигури се мержелееха пред очите му. Сякаш се разпадаха.

„Значи все пак е било сън“, помисли си Мат. Усещаше, че съпротивителните му сили угасват. Заля го безпапетство и някакъв черен висок прилив, който нахълта в него...

Крачеха в индианска нишка през снежни полета, обледенени планински гребени и стръмни склонове.

Нямаха фреккойшер със себе си. Ездитните животни излъчваха силна миризма. Тараците можеха да ги усетят от голямо разстояние. А те обичаха месото на фреккойшерите повече от всичко друго. Зорбан искаше на всяка цена да избегне нападение на тараците над неговия разузнавателен отряд. Заради онези зверове вече бяха загубили седем животни. Твърде много. Всяко едно от тях беше незаменимо при транспортирането на оръжията, хранителните припаси и материала за палатките. И при пренасянето на бременните жени и малките деца.

Затова пък за търсенето на бога Зорбан им беше предоставил снегоходки. Бяха изплетени от зелено дърво и бяха прикрепени под подметките на ботушите им. Така човек не затъваше в снега. Бяха научили този трик от чужда орда, която живееше по северните склонове на снежната планина.

Балоор вървеше начело на отряда търсачи. Носеше на рамо бойната си секира с дълга дръжка. Следваха го синът на вожда и Аруула. Двамата бяха завързали на гърба си кожените ножници на мечовете си. Двама от воините зад Аруула бяха въоръжени с лъкове, третият – с копие и приспособление за мятането му.

Всички бяха загърнати в космати кожи. Всички освен Балоор, който както винаги, носеше кафявата си, изтъркана кожена дреха.

Мъглявото петно на слънцето беше в зенита си, когато стигнаха до високо плато. Оттук можеха да наблюдават на юг безброй тесни долини и някои склонове и разклонения на ледници. Никъде не се виждаше синята огнена птица.

– Ще претърсим страничните склонове на платото – разпреди се Балоор. Изпрати Аруула и Радаан на запад и взе със себе си един от стрелците с лък за към източния склон. На останалите двама бойци каза да се изкачат още по-нагоре. – Може би ще откриете Зигваан отгоре – каза той.

Разделиха се. Аруула крачеше след Радаан в западна посока.

– Ти си храбър воин, Аруула – каза по едно време Радаан. И при това красива. – Говореше, без да се обръща към нея.

Аруула не отговори. Отдавна очакваше Радаан да я поиска за жена. Жадните му погледи, подмятанията и непрекъснатият му стремеж да е в нейна близост и дори да остава насаме с нея. Нямаше човек в ордата, който да не го е забелязал. Другите жени вече си шушукаха.

Аруула изведнъж се запита дали Балоор нарочно не беше изпратил

нея и Радаан сами. Може би той и вождът отдавна бяха решили тайно тя да стане една от майките на Радаановите деца. Може би се надяваха, че ще роди поне едно дете, което може да подслушва.

– Баща ми разказва, че повечето жени от твоя народ били красиви – каза Радаан. – И разправя още, че били храбри ловци и воители.

– Вярно е – каза Аруула лаконично. Не обичаше да говори за родината си. Копнежът, който редовно се появяваше в такива случаи, беше болезнен.

Радаан беше малко по-млад от самата нея. Естествено, че той не си спомняше. Когато бащата на Зорбан и голямата му орда се появиха на морето и я взеха със себе си, Радаан тъкмо се беше научил да ходи.

Самата Аруула си спомняше само смъртно годините на ранното си детство. Но че на островите нямаше вождове, а кралици – и то по една на всеки остров, – това все още помнеше. Знаеше също, че островите, на които живееше нейният народ, бяха тринайсет. И че затова се наричаше „народът на тринайсетте острова“.

– Аз съм най-големият син на вожда – каза Радаан. – Скоро ще поведе ордата. – Изведнъж спря и се обърна. – Всеки ще те уважава, щом станеш майка на децата на вожда.

Измери я със зелените си очи. И Радаан имаше черни къдрици като баща си. Брадата му беше къса и мъхната. Още не беше преживял дори осемнайсет зими. По-малко от пет в сравнение с Аруула. Но владееше меч по-добре от мнозина по-възрастни воители. Никой от ордата не се съмняваше, че след Зорбан той ще е вождът.

– Ще си помисля – каза Аруула. За разлика от повечето жени в ордата тя се радваше на привилегията да има избор. Жените бойци с меч и жените ловци можеха да си избират мъжа, с когото искаха да се съвкупяват.

И всъщност защо пък да не е Радаан? Беше неизбежно. А той беше един от най-силните мъже в ордата. Тя все някога трябваше да реши. Синът на вожда – не би бил най-лошият избор.

Всъщност тя отдавна би трябвало да даде своя принос за запазването на ордата. Но мъжете я отбягваха. Или защото беше чужденка, или защото Зорбан още отначало я беше предвидил за жена на най-големия си син. Аруула не знаеше.

– Не размисляй прекалено дълго. – Радаан се обърна и продължи да върви. Заплашителната нотка в гласа му не убягна на Аруула.

На западния край на равнината заоглеждаха надолу към едно леко наклонено поле. Прорязваше го широка следа. Толкова права, сякаш

беше изтеглена с копие. В края на следата зееше голяма, кръгла падина.

Следата започваше от предната третина от снежното поле и се простираше до края му. От двете страни на браздата се беше образувал снежен насип.

– Там е кацнала птицата на боговете. – Аруула посочи надолу към снежното поле.

Радаан поклати глава в знак на съмнение.

– И защо тогава не я виждаме?

– Отскочила е от снежното поле – каза Аруула. – Някъде зад него седи и ни чака.

Очите на Радаан светнаха.

– Да се спуснем надолу и да видим. – Едва ли би очаквал да се изправи очи в очи пред бога.

Потърсиха място в стръмния склон, което води от платото надолу към снежното поле. Спуснаха се по подобна на комин цепнатина.

Следата беше толкова дълбока, че Аруула можеше да застане вътре, без да може да вижда повърхността на снежното поле. На дъното на следата се беше оголил гладък като огледало лед. По краищата се трупаеше възмръсен сняг.

С почуда крачеха през прохода от сняг и лед.

– Там! – Аруула посочи един син клин. Стърчеше от снега в края на следата. – Това е от птицата на боговете.

Радаан се покатери върху натрупания отстрани сняг. Хвана клина, но не успя да го помръдне. Заизравя го от снега и колкото по-надълбоко копаяше, толкова по-дълго и по-широко, изглежда, ставаше загадъчното нещо.

– Прилича на крилото на божествената птица! – извика му Аруула.

Радаан, който беше силен като мечка, стисна върха на крилото с двете си ръце и започна да го тегли насам-натам дотогава, докато накрая успя да го измъкне от снега и да го спусне в широката бразда. Отломката с трясък се стовари върху леда.

Аруула прилекна и го опипа. Беше малко по-дълго от самата нея и се заостряше в края си. Синьото нещо напомняше на Аруула за острието на бойна секира. Само че беше много по-голямо и твърде тънко.

Радаан скочи в браздата. Замислено разглежда странния син предмет.

– Ако е част от божествената птица, тогава, изглежда, се е наранила – каза той накрая.

– Тогава може би и Зигваан е ранен...! – Самата мисъл за това

уплаши Аруула.

Те се затичаха и стигнаха до другия край на снежното поле. Там широката снежна бразда просто свършваше. Пропълзяха по корем до пропастта и огледаха стръмния склон надолу. Беше насечен с безброй ледени пукнатини и пещери. От него стърчаха покрити с лед скални издатини и каменни игли.

На разстояние половин хвърлей копие под тях божествената птица беше забила клюна си в една тясна ледена пукнатина. Аруула видя някакво кълбо в предната част на птицата.

Хвърляше синкав отблясък, подобно на утринната омара в страните край северното море. Това можеше да е само главата на бога!

Тогава дъхът на Аруула секна.

На снега пред една ледена стена на по-малко от хвърлей копие от божествената птица откри двама тараци. С настръхнала козина се приближаваха към синята птица.

Аруула и Радаан се приведоха в снега.

– Кралят на тарациите също е изпроводил пратеници да търсят бога – прошепна Радаан.

– Ако не ги нападем, ще измъкнат Зигваан от птицата му и ще го заведат в лагера си. – Аруула протегна ръка и извади меча си от кожената ножница. – Трябва да ги убием, преди това да се е случило!

Току-що изрече тези думи, стъпи в една ледена бразда и се плъзна надолу по склона. Радаан извади меча си и я последва...

Беше най-невероятният и най-ужасният от всичките му кошмари. И нямаше край.

Първоначално Матю видя само една неясна сянка. Тя се спусна по склона отядно до самолета. Тогава из мъглата на съновидението се очертаха контурите на човек. Младо момче, цялото загърнато в тъмно-кафяви кожи. Държеше дълго метално острие над главата си – меч, почти толкова голям, колкото самото него. Кожените му ботуши стигаха до над коленете. Момчето нададе дрезгав вик, гневен и агресивен.

Тогава изтича изпод самолета на Мат с насочен напред като копие меч. Плъхоподобните фигури се изправиха и погледнаха към него.

Мат видя като през матово стъкло, че страшните животни – или каквото и да бяха – се пригответиха за скок.

Тогава внезапно се чу гневен вик отляво. Друг, облечен в кожи човек се появи на снежното поле. По-малък и по-строен от момчето

вдясно, но също така въоръжен с дълъг меч. И също така решен да се изправи срещу гигантските плъхове.

Те се поколебаха за момент. После се разделиха. Един от зверовете направи скок надясно. Вторият се хвърли срещу по-дребния варварин.

Мат притвори очи и се опита да прогони ужасния сън. Но когато отново отвори клепачи, варварите и плъхоподобните зверове все още се биеха долу на снежното поле.

Изведнъж видя тялото на младото момче да се извива във въздуха. Стовари се в снега на стръмния склон недалеч от пилотската кабина.

Секунди по-късно се чу удар на метал – мечът иззвънтя в задната част на самолетния корпус. Младият мъж със стон се залови за леда. Мат видя, че устата и носът на момчето кървяха. Единият му крак беше изпънат в неестествена поза.

Звярът долу на снежното поле с фучене се спусна на предните си крака, погледна към другаря си и другия варварин и светкавично се засили.

Странна мисъл се промъкна в трескавия мозък на Матю Дракс – че воините с мечове навярно са се появили така внезапно заради самия него. За да го спасят. Не знаеше дали мисълта му е рожба на съня, или на действителността.

Отвори очи и вторачи поглед към мястото на битката.

Двата гигантски плъха стояха с разрошена козина и изпънати нокти пред облечената в кожи фигура. Тя стискаше с две ръце дългия меч, на насяше удари и заблуждаващи движения към зверовете, за да ги държи в шах.

Приведени и с големи крачки, плъховете се приближаваха от двете ѝ страни. Опашките им застрашително плющяха в снега. Бели облаци покриваха дебелите им, възлести бедра.

Зверовете съскаха и ревяха, човекът с меча крещеше със силен глас и снегът скърцаше под подметките на трите живи същества толкова силно като че ли шумовете бяха също толкова истински като катастрофиращия самолет на Мат и болящия го череп. Което не можеше да бъде.

Внезапно опашката на единия от зверовете изплющя към краката на боеца с меча. Той подскочи, за да избегне удара, и за няколко секунди се помъчи да запази равновесие. Очевидно това беше и очаквал вторият гигантски плъх. Нападна с рев.

Боецът реагира с бързината на мисълта. Приведе се и заби меча си в гърдите на звяра. Той се олюля назад, снегът под задните му крака почервеня.

Но вторият звяр заби светкавично ноктите си в гърба на варварина. Той падна, превъртя се – и плъхът задържа в ноктите си само кожената наметка.

Почти гол и със застрашително вдигнат меч, боецът стоеше сред снежното поле.

Беше жена!

Гарвановочерна, сплъстена като рогозка коса се спускаше до кръста ѝ. Носеше кожена препаска. Намазаната със сини и зелени ивици кожа на жената почти наподобяваше течено злато и при всяко движение пълните ѝ гърди се полюляваха нагоре-надолу.

Въртележката в главата на Мат спря, сякаш беше внезапно изключена. Гледаше втрещено надолу в снежното поле, не можеше да повярва на онова, което виждаше. И все пак го виждаше.

Жената, която въртеше със свистене окървавения меч. Поразения гигантски плъх – как залита в снега. Втория звяр, който веднага премина в нападение...

Силна воля за оцеляване обзе Мат. Поиска най-после да се измъкне от проклетия самолет. Искаше да се освободи от болките. И не желаше жената да бъде убита от звяра. Сънят му трябваше да има добър край. Жената трябваше да живее!

Жената боец светкавично се спусна след ранения гигантски плъх. Заби острието на меча в гърдите му и същевременно се приведе, за да избегне ударите на предните лапи на втория противник.

Но не успя да извади навреме меча от тялото на убития звяр. Опашката на нападателя я събори в снега и плъхът се метна върху нея.

Мат изстена, когато тъмното було на безсъзнанието отново започна да покрива мозъка му. Не! Сега не биваше да изпада в несвят! Но... не беше ли вече в безсъзнание?! Как иначе би могъл да сънува тези неща?

Изведнъж чу някакво жужене във въздуха. Тънка сянка изсвистя над него и когато погледна надолу към полесражението, видя дървен прът да вибрира в гърба на гигантския плъх.

Копие!

Наблюдаваше като през мъгла недействителната сцена. Чу над себе си гръмливи гласове. Гласове, които крещяха някакви думи на непознат език. Видя още, че жената се измъкна от снега и запълзя към кожената си дреха. Тогава съзнанието му отново потъна в някаква мрачна бездна.

Малко след това сънуваше, че някой издърпва шлема му. Мат отвори очи. Лицето на жената боец с меча беше надвесено плътно над него. Гледаше го с кафявите си очи. На лицето ѝ беше изписана смесица от

страхопочитание и ужас.

Матю вдигна ръка и опипа косата на жената. На пипане изглеждаше мокра и четинеста. Опипа лицето ѝ с надеждата, че съновидението ще изчезне.

То не изчезна. Кожата по лицето на жената боец беше горещо и потно. Тя трепна, когато я докосна. Миришеше на сняг и кръв.

Не е било сън! Мат не можеше да си спомни някога да е сънувал такива миризми. Някога на сън да е докосвал кожа. Не – не сънуваше. Но всичко у него се противеше на тази напълно умопобъркана истина...

В зрителното поле на Мат попаднаха двама облечени в космати кожи хора отдясно до самолета. Хванаха голото младо момче и го изтеглиха надолу по склона. То стенеше и хъркаше.

– Зигваан? – Беше дрезгавият глас на жената боец. Сочеше към него. – Зигваан?

Мат се бореше с черната мъгла в главата си. Студена и звънтяща, тя отново се плъзна по гънките на мозъка му. Жената сочеше към себе си.

– Аруула – каза тя. Потупа с юмрук гърдната си кост. Аруула...

Мат разбра. Жената боец му се представяше.

– Зигваан? – Отново посочи към него.

Той поклати уморено глава.

– Мат Дракс – промърмори той.

Тя смръщи чело.

Малко след това усети три или четири чифта ръце да посягат към него. По тялото му като вълна премина болка, когато го сваляха от самолета. После всичко изчезна...

Трябваше да поемат по друг път. Не само заради това, че се оказва невъзможно да изтеглят бога от стръмния склон в снежното поле. Също и заради тараците.

Двата убити звяра сигурно не са били единствените, които кралят им е изпратил да търсят огнената птица. Балоор дори се опасяваше, че тараците биха могли да проследят дирите им от лагера до мястото, където беше паднала божествената птица.

– Не е Зигваан – каза Аруула. Рамо до рамо с Балоор, теглеше по снега нагоре по склона крилото на огнената птица. Бяха привързали към него изпадналия в безсъзнание бог. От опашките на тараците бяха пригласили тегличичи. Трети воин вървеше зад крилото и го тласкаше.

Други двама влачеха по снега ранения син на вожда. Бяха одрали единия тарак и бяха завили Радаан в кожата.

– Не е Зигваан ли? – Клепачите на зачервените очи на Балоор се

присвиха в тесни цепки. По набразденото му от стотици бръчки лице се появи дебнещо изражение. – Откъде знаеш това? – изсъска той.

– Каза ми името си – каза Аруула. – Казва се Маддракс.

– Той е говорил с тебе? – учуди се Балоор.

– Да. Преди да се присъединиш към нас. – Аруула познаваше властлюбовия Балоор достатъчно отдавна, за да знае какво ставаше с него. Яд го беше, че Аруула е разговаряла с бога, а той, Говорещият с боговете, го беше заварил единствено в безсъзнание.

– Чувал ли си за някакъв бог с име Маддракс? – поинтересува се Аруула. – Какво се разказва за него?

– Маддракс... – промърмори Балоор. Хвана опашката на тарака, с която теглеше крилото, и я постави на другото си рамо. – Маддракс... – Обърна се и разгледа неподвижното тяло върху синьото крило.

Беше зашил отворената рана на челото на бога и беше я покрил с паста от стрити листа. Балоор беше учуден, че един бог може да възприеме такъв съвършен човешки образ, че дори да му тече кръв и да губи съзнание. Още не беше сигурен как трябва да погледне на всичко това. Трябваше да си помисли.

С кожени ремъци беше направил бандаж на гръдния кош на бога. Най-малко три ребра бяха счупени.

– Никога не съм чувал за бог на име Маддракс – изграчи той. – Но това няма никакво значение. Войнството на Вудан е голямо. Не можем да знаем всичките негови богове по име.

Ходиха до смрачаване. Аруула откри една пещера. Намираше се в стръмен сипей, отчасти покрит със сняг. Балоор направи компетентното си заключение.

– Удобна е за отбрана – кимна в знак на съгласие. Балоор се огледа пред пещерата. Не убягнаха от погледа му черните силуети горе на планинския гребен и долу между каменните блокове. Още по пътя насам беше забелязал тараците, които ги преследваха.

Но Говорещият с боговете знаеше, че не биха ги нападнали. Не и докато един бог придружаваше малкия отряд. Дори и в момента този бог да не създаваше впечатление, че може да защитава дори собствения си живот.

Стояха на смени на пост.

През нощта Радаан се върна в съзнание. Балоор беше шинирал със стрели счупения му крак. Радаан стенеше. И гореше от треска.

Аруула и воините трябваше да внесат сняг в пещерата и Балоор застава сина на вожда да яде от него.

– Загубил е много кръв – каза той угрижено. – Ако не яде сняг, ще умре.

Също и бог Маддракс стенеше в съня си. Мънкаше откъслечни думи от някакъв непознат език. Аруула бършеше потта от челото му и по указание на Балоор му даваше да пие билкови екстракти.

Следващият ден беше извънредно напрегнат. Трябваше да спускат ранените с въжета по стръмните склонове и да преодоляват големи разлики във височините. Аруула си мечтаеше да бяха взели със себе си поне един фреккойшер.

Напредваха мъчително бавно. Навъсеното небе видимо потъмня, когато стигнаха до една падина. Беше рано привечер.

Балоор вдигна ръка и пусна плъщата опашка. Походът спря. Говорещият с боговете умислено се огледа. Долината беше почти без сняг. Между скалните грамади имаше ниски храсти. Дори отделни безлистни дървета. В по-високия стеснен край на долината шумеше водопад.

– Стигнали сме твърде далеч на юг. – Балоор почеса черепа си под кожената качулка. – И много надолу. За да стигнем при Зорбан и другите, ще трябва да преодолеем големи изкачвания. А ранените имат нужда от спокойствие. – Погледна тъмното небе. – Освен това ще завали сняг.

Изпрати двама воини да доведат Зорбан и ордата в долината. Даде им шлема и ръкавиците, които бяха намерили при Маддракс в огнената птица.

– Задръжете това при себе си. Ще ви осигури закрилата на бога.

Двамата воини се отправиха на път.

Аруула, Балоор и третият боец събраха съчки и клони и ги натрупаха. Балоор извади кремък от кожената си кесия. Скоро огънят пламна и успяха да изпекат замръзналото месо от тараците, което взеха със себе си от мястото на битката.

На следващия ден Балоор започна да нарежда камъни около изпадналия в безсъзнание Маддракс. Направи колиба около него и запали вътре малък огън. Самият той нагласи постелята си пред нея.

От този момент нататък Говорещият с боговете не допускаше никога в близост до бога. Сам се грижеше за него. Аруула се грижеше за Радаан, който от ден на ден се чувстваше все по-добре.

През нощта след първия ден на небето се струпаха тъмни облаци. Но не валееше сняг, а дъжд. Малкият поток в средата на долината се превърна в буйна река. Аруула и воините се скриха под надвисналите скални стени. Балоор опъна навес от кожа на тарак и клони над колибата на бога.

Така изминаха три дни и нощи. На четвъртия ден сутринта – през нощта беше престанало да вали – Балоор излезе от колибата на бога. Погледна начумерено Аруула.

– Маддракс те вика. Трябва да отидеш при него.

Аруула влезе в каменната колиба. При входа коленичи ниско и се наведе до пода. Маддракс я повика с жест при себе си. Може би за стотен път Аруула се удивяваше на голобрадото лице и на късата му руса коса.

Той я улови за китката на ръката.

– Аруула... – Гласът му все още беше слаб. Но синьозелените му очи бяха още по-бистри, отколкото преди три дни.

Тя кимна и посочи гърдите си.

– Аруула.

Говореше й, но тя не разбираше какво й казва. Думите му не приличаха на никой от езиците, които тя знаеше, а гласът му звучеше, сякаш се опитва да говори с лист в устата. Накрая от напрежението очите му се затвориха. Аруула поостана още малко, преди да напусне колибата. Но отсега нататък идваше редовно да го вижда.

Изминаха още два дни, докато Зорбан и ордата стигнат до долината, фреккойшерите прехвърлиха планинската река с големи скокове. Не можеха да летят, защото към гърбовете им бяха привързани оръжия, пръти за палатки, кожи и денкове с провизии.

Ордата боязливо се приближи до колибата. На колене пропъзля Зорбан през входа на обиталището на Маддракс, за да му благодари и да му каже „Добре дошъл“.

Другите членове на ордата бяха паднали ничком на земята пред колибата.

– Слава на Вудан! Слава на Маддракс, неговия пратеник! – викаха те.

Аруула видя Балоор да стои настрана при пасящите по калния терен фреккойшери, със скръстени пред гърдите ръце, със смъкната ниско над лицето кожена шапка. Говорещият с боговете наблюдаваше скептично суетнята около колибата на Маддракс...

Две факли обляха пещерата с мигаща светлина. Глинените ѝ стени бяха почти гладки, факлите бяха забити в земята отляво и отдясно на скален блок в средата на пещерата. Дълги бели пръти, от чиито горящи върхове капеха пламнали капки мазнина.

Скални жили се спускаха от купола към шест, високи колкото човешки бой отвора, през които от системата тунели можеше да се влезе в централната пещера. И в най-високата точка на пещерния купол зееше един от тези отвори. Няколко ледени висулки стърчаха от тавана на купола.

Тараците бяха гениални майстори, що се касаеше до работа в земята. Силно племе от сто-сто и петдесет членове беше в състояние за няколко седмици да прокара система от коридори до седемстотин километра в земята. Или в леда. В това число и голям брой по-големи или по-малки пещери.

От коридорите нахлуваше в купола стократното писукане, крясъци и пуфтене. От време на време се чуваше ужасяващият вой на изтезавано същество. После – стенания, стържене и шумолене. Съвсем отдалеч се долавяше някакъв проточен рев, който постоянно се повтаряше. Някъде в лабиринта от коридори викаше за помощ човешки глас.

В самата централна пещера беше тихо.

Тринайсет тарака се бяха събрали около скалния блок в средата на пещерата. Бяха клекнали на четирите си лапи около стената. Опашките им се увиваха около косматите им тела.

На скалния блок стоеше четиринайсетият тарак. По-едър от другите, с дълга козина, която не беше сивочерна, а с мръснобял блясък, подпираше се на нещо, подобно на дървен боздуган. Очите му не бяха лъскавочерни както у повечето тараки, а аленочервени.

Рраар, кралят на племето. По това време беше повелител на сто петдесет и осем мъжки и женски ловци. Около него бяха тринайсетте му предводители.

Когато прехвърлиха голямата река, за да преследват човешката орда на Зорбан, Рраар имаше под своя команда петнайсет предводители и почти сто и седемдесет ловци от двата пола. Но колкото и жалки да бяха тези хора – бяха умни. По-умни от повечето негови поданици. Досега се бяха измъквали не само от упоритото му преследване, но бяха убили и десет от ловците му. Между тях и двама предводители. А сега имаха сред себе си и един бог.

Рраар изсъска някакво проклетие и скочи от скалния блок. Предводителите се свиха и още по-плътно се притиснаха към стените на

пещерата. Рраар забърса с опашката си муцуната на един от тях, заби едната си задна лапа в слабините на втори и стовари боздугана в черепа на трети с такава сила, че той изпраща.

– Некадърници! – изкрещя той на гръмовития, съскав език на тарациите. – Празноглава сбирщина! – Метна боздугана на рамо и със свистяща опашка заобиколи скалния блок. Сега бледият на цвят боздуган можеше ясно да се види – бедрена кост от бозайник или от голяма птица.

Всеки предводител, покрай когото Рраар минаваше, падаше настрана и смирено оголваше корема си.

Зорбан и този хитър шаман Балоор! Бяха толкова глупави да се барикадират в пещери. Ордата и вкусните ѝ фрекойшери щяха почти сигурно да се озоват в неговите складове за храни.

– Някакъв бог! – изфуча Рраар презрително. Неговите тараци му бяха описали с най-ярки бои как богът прелетял над мястото на битката с огнедишаща птица. Ревяла като изригващ вулкан и мятала наоколо си огън и мълнии.

И сега неговите ловци не искали повече да нападнат ордата на Зорбан. Не и докато имала на своя страна бога!

Рраар вярваше само на половината от описанията. Но дори само тази половина да беше истина – нещо, което караше да треперят като взета в плячка човешка жена най-храбрите му и най-опасни приближени, – това би накарало да се вцепенят и най-могъщите врагове на тарациите. Трябваше да подчини този бог под своята власт!

Рраар беше изпратил двацет двойки ловци да намерят всяващия страх бог и неговата огнена птица. Бяха се върнали с празни лапи. И което беше още по-лошо – с ужасяващата новина, че племето на Зорбан е приело бога.

Рраар изсвири силно от гняв. Скочи по надлъжната си ос така, че ушите и дългата му козина подскочиха, и зашиба с опашката си наоколо. Полека-лека се успокои. По едно време се качи на каменния си трон.

– Някой си, който можел да мята мълнии... – просъска той. – Някой, който гърми като вулкан... – Предводителите му се поокопитиха и наостриха уши. – Някой, който е в състояние да обърне в бягство двацет и пет от моите най-добри ловци... – Светлата козина на Рраар настръхна. Той се подпря на кокаления боздуган. – Точно такъв ни е необходим! – изсъска той. – Той ще напълни складовете ни с храни толкова бързо, че повече няма да има нужда да преследваме някаква жалка човешка орда из ледената планина!

Блъскаше боздугана си в каменния трон.

– И ще ни помогне да победим в борбата срещу елуусите! От червените си очи хвърляше искрометни погледи към своите предводители. – Кълна се като крал – изръмжа той, – искам да имам този бог!

Все още дишаше трудно. Все още го болеше черепът. И все още Матю Дракс възприемаше всичко около себе си като през мъгла. Но усещаше, че нещо се беше променило.

Вонящият човечец в скърцащите кожи и с набръчканото като на мумия лице влизаше съвсем рядко в колибата му. И ако дойдеше, промърморваше единствено няколко неразбираеми фрази, поглеждаше го с червените си очи и отново изчезваше. Преди това бдеше по цели нощи над постелата му и гореше някакви билки, чиято смрад още повече влошаваше трескавите сънища на Мат.

Но имаше и още нещо, което се беше променило. От няколко дни често чуваше бърбежа на много гласове пред каменната колиба, в която го бяха положили. И понякога пропълзвяваше някой на колене и поставяше нещо до него.

Нещо, което после жената Аруула раздробяваше и пхаше в устата му. Някоя неща бяха с вкус на месо и мазнина, други бяха горчиви и като брашно. Отначало Мат не виждаше нещата, с които Аруула го хранеше. Вземаше ги за сушено месо и корени.

Мъжът, който идваше най-често при него, беше невероятно едър и дебел. Носеше черна кожа, която най-често надяваше подобно на качулка върху едрата си къдрава глава и вонеше още по-зле от облечения в гладки кожи тип. Държеше се необикновено раболепно. Като че ли в лицето на Мат виждаше по-старши офицер.

В един от моментите, когато беше с ясно съзнание, Мат разбра, че тлъстият Голиат се нарича Зорбан. И че навярно е шефът на бандата. Но все още не беше разбрал каква беше тази банда, която очевидно живееше сред Алпите, откъснато от останалия свят.

През първите дни преживя малко часове без треска. Най-често сутрин след изпълнените с ужасяващи кошмари нощи. Тогава лежеше буден часове наред и размишляваше над стотици въпроси. Въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Например: Къде се бяха дянали екипажите на другите два самолета? Какво е станало с тях? С Йенсен, Уйлямс и Честър, с Макензи и Смайт?

Питаше се също къде е отишла горещата вълна, която трябваше да последва сблъсъка с кометата. И къде е прашният облак, който всъщност сега трябваше до такава степен да е затъмнил атмосферата, че да не може да се различи денят от нощта.

Но най-често се питаше къде, за Бога, може да се е приземил, що за странни типове бяха онези, които го спасиха. Това бяха образи, които според Мат повече подхождаха на последния ледников период, отколкото на двайсет и първия век. Хора, които съвсем не създаваха впечатление, че едва преди няколко дни светът им е трайно разрушен от някаква комета.

И си блъскаше главата дали гигантските плъхове, които беше видял от претърпял авария реактивен самолет, са плод на халюцинация или бяха истински.

Дни и нощи наред тази предизвикваща шемет въртележка се въртеше в болящия го череп.

Понякога, щом отвореше очи, виждаше лицето на Аруула. Красиво, съразмерно лице. Кафявите ѝ очи излъчваха спокойствие. Усмивката на устата ѝ прогонваше за кратко време всичките мъчителни въпроси.

И когато ръката ѝ сменяше билковия компрес на челото му и после нежно погалваше косата му или му даваше горчивите капки и след това за секунди задържаше ръце върху бузите му, всеки път по крайниците му се разливаше чувство на облекчение. И чувството, че пак всичко ще се да се оправи.

Само да не се кланяше непрекъснато пред него...

Наричаше го „Маддракс“. Така го наричаха всички, които идваха при него в колибата и му се покланяха. Като че ли не можеха съвсем правилно да произнасят името му.

В часовете, когато температурата му толкова бързо се покачваше, че коленете на Мат се тресяха и зъбите му тракаха, го нападаха образи от миналите дни и седмици. Тогава отново виждаше себе си в канцеларията на коменданта на ятото в новата военновъздушна база в Берлин – Кьопеник. Тогава чуваше майорът да казва: „Последният ни шанс са баллистичните ракети. След два часа ще ударят «Кристърфър-Флойд». Излетете с малко ято нагоре и наблюдавайте ефекта. Ще ви придружават професорите Смайт и Макензи.“

Виждаше себе си и другите петима да влизат в хангара с шлемове под мишница. Всички изглеждаха сериозни и бледи. Дори черното лице на Ървин Честър през този ден беше придобило цвят на мляко с кафе.

Професор д-р Джейкъб Смайт беше единственият, който въобще

говореше.

– Горе главите, деца! – извика той в настроение. – Ще разбием проклетото нещо. Ако ли пък не успеем, винаги ще си припомним, че черен гологан не се затрива...

Такива и подобни поговорки. Астрофизикът притежаваше способност за вживяване колкото пневматичен чук. Матю никога нямаше да забрави дебелашкия му смях. Костеливото му лице се явяваше като призрак в трескавите сънища на Мат също толкова упорито, колкото и нажеженият юмрук на „Кристъфър-Флойд“.

За пръв път беше видял лицето с малкия, чип нос и големите ококорени очи по телевизията. Три седмици след откриването на кометата Джейкъб Смайт приковаваше погледите на телевизионните нации с компютърна анимация, която показваше какви последици може да има сблъсъкът с голям унищожител: ударна вълна, цунами, затъмнение на атмосферата, ледников период, милиарди убити и така нататък, и така нататък. В случай че Земята още веднага не се пръснеше на парчета...

Не беше минала и половин година оттогава. Още от този момент Мат инстинктивно отхвърли този човек.

Смайт набързо се издигна до главен съветник на американския президент по въпросите на „Кристъфър-Флойд“. Накрая почти ежедневно го гледаха по телевизията.

В трескавите си сънища Мат преживя още веднъж първата си лична среща с професора. Стана месец преди общата им мисия. Генералът на американските ВВС в Европа го беше извикал на брифинг в Брюксел в главната квартира на НАТО.

Присъстваха висши натовски офицери и неколцина външни министри от ЕС. Посредством сателитна връзка се включиха американският министър на отбраната и президентът. На челната стена на залата, беше надвиснал символът на заплашителната катастрофа – стилизирано земно кълбо, разделено от огнен клин със застрашителен скален отломък на върха си.

Към този момент вече бяха изчислили, че „Кристъфър-Флойд“ ще падне в Централна Азия. Тъкмо се осъществяваше масовата евакуация на засегнатите страни. Беше настъпила гигантска бежанска вълна. Милиони и милиони хора се придвижваха на запад в километрични колони.

Конференцията в главната квартира на НАТО имаше за цел да обсъди военните опции. Пред събраното военно и политическо ръководство на Западния свят Смайт препоръча използването на направлявани от разстояние междуконтинентални ракети, които трябваше да се

изстрелят от международната космическа станция. Не за да отклонят кометата от курса ѝ, какъвто съвет вече бяха дали някои холивудски филми. За тази цел трябваше да ударят „Кристъфър-Фloyd“ по цялата ѝ ширина още отвъд Марс – едно неосъществимо предприятие. Единствената надежда беше в това, да се раздоби и хората да се примирят с милиардите отломки, които, макар и да причинят огромни разрушения, все пак щяха да оставят някакъв шанс за оцеляване на човечеството.

Предложението беше единодушно прието. Но тогава Смайт настоя освен това – като безусловно правило – всички хора с академична степен и коефициент на интелигентност минимум сто и четирийсет да бъдат настанени в наличните противоатомни бункери. С компютри и носители на данни, на които да бъдат запазени актуалните знания на човечеството. И с провизии най-малко за осем години. Само така можела да се запази цивилизацията.

Вик на възмущение премина през редиците на участниците в конференцията. И президентът също категорично отхвърли това искане. Подобна селекция била несъвместима с хуманните принципи на демократичната система на държавно управление.

Мат никога не би могъл да забрави отговора на Смайт:

– Стигнали сме до такава точка, г-н президент, в която хуманността и демокрацията губят значение. Нашата ситуация е толкова екстремна, че става дума за оцеляването на човешкия вид въобще. И в случай на нужда това трябва да се наложи с диктаторски средства. – Точно това беше казал Смайт.

За секунди настъпи мъртва тишина в голямата конферентна зала на главната квартира на НАТО. Тогава президентът попита военния министър как приема това предложение.

– Подобна акция никога не би могла да се запази в тайна отговори министърът. – Голямото мнозинство от населението никога не би толерирало евакуирането на елита. Времето до сблъсък с „Кристъфър – Floyd“ би се превърнало във време на световна гражданска война. – С това предложението на Смайт беше отменено с мълчание.

Малко по-късно срещна отново професора в хангара на своята военновъздушна база в Берлин, където Мат беше на служба от създаването ѝ през 2006 г. Бе си пожелал Уилямс или Честър да командват ятото, та ръководителят на астрономическата дивизия на ВВС да седне на мястото на навигатора зад някой от тях.

Но Ървин Честър беше капитан, а Дейв Уилямс – лейтенант. Мат имаше ранг на командир. И така д-р Джейкб Смайт се качи в машината

при него...

Понякога, щом Мат отвореше очи, все още в ушите му кънтеше гласът на Смайт: „Лудост! Божествена! Прекрасна!“

И аленият юмрук на кометата, и експлодиращият хоризонт трептяха пред ретината на очите му.

Мат беше загубил всякаква представа за времето. Не знаеше дали бяха минали дни или седмици от момента, когато за пръв път отново се събуди с бистра глава. Треската беше изчезнала.

– Аруула? – извика той. Кожената завеса пред входа на каменната колиба се отмести настрана. Жената влезе в помещението. Поклони се пред постелята му. После коленичи до него и му подаде глинена чаша с вода.

Мат пи жадно. Подаде ѝ празната чаша.

– Искам да стана. – Тя го погледна въпросително. – Да стана – повтори той. Посочи кожената завеса. – Искам да изляза навън.

Аруула посочи входа.

– Да-ста-на – повтори бавно след него. – На-вън...

Почти никой в ордата не приказваше с нормален глас. Балоор чуваше приглушени гласове и виждаше отправяните крадешком погледи към колибата на бога – сякаш Маддракс можеше да чуе всяка дума, която кажеха.

И Балоор често виждаше някой от мъжете или жените воини да минават покрай него със светнало лице и да се насочват към колибата. Като истинско съкровище държаха в дланите си корени, насекоми или червеи.

Някои слизаха дори до по-ниските райони, за да изравят изпод шумата семена и плодове от миналата година. Със съкровищата си в ръце допълзяваха на колене до постелята на Маддракс и му принасяха жертвени дарове.

При Балоор идваха само ако трябваше да се лекува инфектирала рана. Ако искаха да им се извади развален зъб или ако имаха чревно разстройство. Никой вече не се обръщаше към него с молба за заклинания над духове или за молитви към Вудан или някой от неговите богове. Пък и защо ли да го правят? Та нали Вудан беше изпроводил при тях пратеник. Сега в лагера им имаше един истински бог.

Пареща буца се сви в стомаха на Говорещия с боговете. С всеки изминат ден ставаше все по-голяма. Намрази бога от ледовете.

– Знаеш ли къде Аруула прекарва времето си? – попита той един ден сина на вожда.

Подпирайки се с меч и копие, Радаан отново се учеше да ходи.

– Виждам я понякога пред колибата на бога – отговори младият воин.

– Пред колибата...? – Балоор изкриви кокалестото си, набръчкано лице в обидно подигравателно ухилване. Дългите му пожълтели зъби се показаха. – Най-вече се задържа във колибата му.

– Знам – призна Радаан начумерено. – Но това не е ли твое задължение? Та нали ти си Говорещият с боговете.

– Такава е волята на Маддракс...

Радаан само кимна. Но не разбра нищо.

– А на мен ми се струва, че Маддракс има сериозни основания да предпочете нея – допълни Балоор.

Радаан направи уплашена гримаса.

– Но нали е бог! Могат ли и боговете да...?

– Нищо от онова, което вълнува хората, не е чуждо на боговете... – С тези думи остави сина на вожда. Засега.

На следващия ден го попита мимоходом дали не се е замислял как така един бог може да бъде ранен и болен. Или защо един бог ще разчита на помощта на хора, за да се спаси от тарациите.

– Не, Балоор – каза Радаан. – За това никога не съм помислял.

– Тогава го направи сега.

Балоор се обърна и остави след себе си един замислен Радаан.

Вечерта след това Балоор тръгна по течението на потока надолу по южния склон, който се спускаше към долината. Там беше открил стар, закърнял дъб. Под него искаше да се помоли на Вудан. Надяваше се да получи някакъв знак за истинската идентичност на неговия пратеник Маддракс.

Коленичи във влажните храсти и пъкна глава между коленете си. Прекара така от късния следобед до залез слънце, но Вудан мълчеше. Тогава чу някакво изшумоляване недалеч от себе си.

Балоор скочи и грабна копието, което беше захвърлил до себе си. Задебна из храстите.

Един тарак се промъкваше към него откъм каменистия терен! Но не с враждебно поведение, ами притиснат плътно към корема си.

Балоор рядко беше виждал тараци в тази поза на абсолютна покорност. Остана недоверчив.

– Какво искаш? – извика той, когато таракът беше отдалечен само на хвърлей камък. Мислено призова Оргуудоо, черния демон на бездната.

Таракът се изправи и му махна с лапа да отиде при него. Балоор внимателно се приближи до сивочерния звяр, който падна настрана и остави корема си незащитен. Нямахше съмнение идваше с добро намерение. Въпреки това Балоор вдигна копието.

– В името на Вудан, кажи какво искаш?

Звярът се приповдигна. Внимаваше при всяко свое движение да е обърнат към Говорещия с боговете с открит корем или гърло. После му махна с лапа да го последва и тръгна в южна посока. Балоор вървеше колебливо след него и се оглеждаше на всички страни.

През ниски храсти и единични разкривени дървета излязоха нагоре в покритите със сняг райони.

Половин час и повече Балоор се катери зад тарака. Единствено Луната хвърляше все още бледата си светлина върху планинския мир.

Ако са искали да го изядат, щели са да го нападнат двама или трима на усамотеното място, където се молеше. Не, тарациите искаха от него нещо значимо. Собственият му инстинкт подсказваше това. А инстинктът на Балоор рядко го бе изоставял в беда. Въпреки това през целия път мърмореше заклинания, с които призоваваше на своя страна мрачния Оргуудоо.

Накрая стигнаха до напълно безлесна местност. Лед, снежни полета, покрити с лед скални формации – пейзаж, към който Балоор беше привикнал от месеци.

В подножието на един хребет зееше пещера в леда. Пред нея гореше факла. Балоор не се изненада. Знаеше, че има тараци, които владеят огъня.

Балоор примига на светлината. И забеляза и други тараци. Шест-седем се тълпяха пред пещерата. Всички му показваха гърбовете си.

– А сега? – извика Балоор. – Защо ме доведохте тук?

На входа на пещерата се появи фигура. Един впечатляващо едър тарак. На светлината на факлата очите му хвърляха червени отблясъци. Космите на бялата му козина бяха много дълги и той се подпираше на боздуган.

– Заповядах да те доведат – изграчи фигурата. Хищната й паст се стараеше да артикулира разбираеми думи, но Балоор ги проумяваше с голяма мъка. – Имам да говоря с теб.

Балоор се приближи с още няколко крачки към пещерата. Толкова много, че от големия тарак го отделяше едно копие разстояние.

– Крал Рраар! – извика той учудено. – Никога не бях помислял, че ще застана лично пред теб.

– Аз, напротив. – Муцуната на краля на тараците се изкриви в ухилване. – Винаги съм бил уверен, че един ден ще поздравя като храна теб и тлъстия Зорбан. – Рраар нададе съскащ смях. – Но сега размислих.

– Задраскал си ни от менюто си ли? – С присвитите си очи Говорещият с боговете дебнеше белия тарак. Не бяха много онези, които можеха да се обяснят на човешки езици. Не бяха много и онези, които бяха достатъчно умни, за да организират и ръководят ловен поход.

Но ги имаше.

Рраар беш жив пример за това. Когато начело на едно племе стоеше истински крал, тарак с ума на Рраар, едва ли имаше нещо, което да го възпре в опустошителната му кръвожадност. В северното море имаше цели острови, владени от тараци.

– Трябва да признаеш, че почти ви бях спипал – изсъска Рраар. – Глупаво от ваша страна да се завирате в пещери. Ако този бог не беше дошъл...

Балоор се заслуша внимателно. Такава била работата, значи!

– Предлагам мир! – продължи Рраар. – Свободен изход за Южната земя. Какво ще кажеш?

Нееднаквите същества се гледаха недоверчиво. Космите по ушите на Рраар вибрираха. Опашката му лежеше почти неподвижно на снега. Само върхът ѝ потрепваше от време на време.

Облеченият в кожи мършав мъж сви устни.

– Веднага ще обявиш цената си, доколкото те разбирам.

Опашката на краля на тараците изведнъж нервно изплющя натамнасам. Постава боздугана на рамо и се приближи с две крачки. Говорещият с боговете не се отдръпна.

– Чуй добре, Балоор. – Рраар свали боздугана на леда и се подпря на него. Толкова близо наведе черепа си до Балоор, че можеше да види как вибрират фините косми на мустаците му. Това е цена, която можете да платите...

Навън беше влажно и студено. Дракс се подпираше с меча на Аруула и вдишваше въздуха дълбоко, докато дробовете му го заболят. Аруула миришеше на влажна земя и сняг.

Кожено ремъче придържаше превръзката от листа на челото му. Горната част на пилотския му костюм се развяваше около хълбоците му. Мат се шмугна в него и дръпна летателния си костюм над раменете си. Сбърчи нос – платът миришеше на стара пот.

Едно избеляло петно беше надвиснало на мъгливото небе над стръмните ледени върхове. Утринното слънце. Нещо в него безпокоеше Мат. Не можеше да каже какво. Може би, че слънцето изобщо се виждаше, вместо прогнозирият пращен облак, който сега трябваше да обгръща Земята?

И планинската формация – никога не беше виждал така прорязани от пропасти и толкова стръмно издигащи се ледени планини. Принуден беше да си спомни филмите за трансантарктическите планини, които беше гледал преди години. Този странен ландшафт много приличаше на тях.

„Къде, по дяволите, съм попаднал? – мислеше си Мат. Трябва да съм в Алпите, а може би пък не?“

Аруула го взе под ръка и го отведе няколко крачки настрана от каменната колиба. Той се огледа.

В тесния горен край на долината от скална стена се спускаше водопад. Над стената, отляво и отдясно на устремилата се вода, Мат видя странни ледени игли. Самата долина беше обградена от стръмни скални стени. Мъхове, оскъдна трева, няколко храста и малки, ниски дървета тук-там покриваха почти безснежния терен на долината. Надолу по потока долината леко се разширяваше. Мат видя няколко върха на дървета и оскъдната дървесна растителност по един равен планински склон, който също отчасти беше покрит със сняг и лед.

Значи тази долина се намираше под снежната граница, разсъждаваше Мат. Не можеше да е много по-високо от хиляда метра.

Но на тази височина в Алпите имаше планински села, туристически хижи, станции на лифтове или планински пасища, а не някакви загърнати в кожи фигури с мечове от оръжейницата на крал Артур...

На Мат му секна дъхът. Не затова че все повече варвари се измъкваха от кожените си палатки и се хвърляха на земята пред него. А заради скакалците...

Да – скакалци. И все пак не бяха скакалци. Стояха или лежаха зад палатките покрай потока и подръпваха оскъдната трева от тинестата

почва. И бяха големи колкото камили...

– Боже небесни! – изстена Мат. – Какво е това...? – Посочи огромните насекоми.

– Фреккойшер – каза Аруула.

Мат направи физиономия на човек, който нищо не е разбрал.

– Фрек-кой-шер – повтори жената.

– Фреккойшер... – Мат поклати глава. – Такова нещо няма – промърмори той неразбиращо. – Такова нещо не може да съществува... – В паметта му изведнъж се стрелнаха гигантските пльхове. И тези зверове ги нямаше в никоя енциклопедия.

Къде, за Бога, се беше приземил...?

Ропотът и кръсърците наоколо го отвлякоха от мисълта за гигантските насекоми със зелена козина. Мъже, жени и деца коленичиха пред него в блатистата земя. Всички увити в кафяви, черни или сиви кожи с козина. Като в транс свеждаха горната част на тялото до бедрата си, пак се изправяха и се хвърляха в покорна стойка.

– Оставете това! – извика Мат.

„Вярват, че си нещо особено – помисли си той, – някакъв вожд, герой, може би дори...“ – ужасната мисъл се промъкна в мозъка му.

Вслуша се в мърморенето им. Чуваше все една и съща поредица от звуци: „Тенк фа туу Вудан, хонуур фа туу Вудан, тенк фа туу Маддракс, хонуур фа туу Маддракс...“

Сега и жената коленичи ниско и заприглася на екстатичното пение, което все повече се усилваше. Тя се усмихваше като дете и въртеше очи. Мат забеляза, че тази блажена усмивка беше изписана върху всички лица.

– Не, Аруула! – той поклати енергично глава. – Не...

Протестът му се загуби сред общия речитатив. Най-силно крещеше мъжът с облекло от гладки кожи. Беше коленичил настрана от групата, без да се кланя. Но определяше ритъма. Ресните на кожената му качулка се развяваха около раменете му.

Мат отдавна беше разбрал, че Балоор е нещо като лечител. И постепенно му се проясни какво ставаше тук.

Между народите, които се обличат в кожи, ядат корени и червеи и живеят в подобни на палатки обиталища, шаманът има не само медицинска функция. Той е лекар, ясновидец и жрец едновременно.

„О, небеса... – Мат вдигна възспиращо ръце. – Те ме смятат за бог!“

Вероятно са наблюдавали принудителното кацане на самолета му.

А какво можеше да си помисли нецивилизован народ – а хората тук трябваше да са точно такива – за някого, който пада от небето с гърмящ реактивен самолет?

– Глупости... – Вдигна високо ръце. – Престанете!

Мърморенето секна. Хората се изправиха. Няколко десетки чифта очи се втренчиха в него.

Подпирайки се с меча на Аруула, Мат седна на един камък. Посочи един след друг Балоор и Зорбан и им махна с ръка да дойдат при него. Докато другите бавно се изправяха, вождът и шаманът коленичиха пред него.

Мат посочи колибата, после себе си и направи нещо като поклон.

– Благодаря ви, чувате ли? – каза Мат. – Вие ми спасихте живота.

Двамата размениха недоумяващи погледи. Мат повтори жестовете и думите си. Този път мъжете потърсиха визуален контакт с Аруула. На Мат му направи впечатление, че си беше затворила очите. Тя ги отвори и каза няколко думи на език, който Мат не можеше да определи.

Удължени гласни, твърди съгласни – нещо звучеше като немски, нещо като холандски и дори англосаксонски. Във всеки случай беше индоевропейски език. Познание, което беше абсолютно безполезно за Мат. То още повече го объркваше.

Във всеки случай мъжете кимнаха, след като Аруула им говори. Мат нямаше обяснение затова, но съвсем очевидно младата жена притежаваше преводачески качества.

„Как да им обясня, че не съм бог – питаше се той. – Никак съветваше го вътрешният му глас. – Няма да го разберат, а може да има и лоши последици.“

– Къде се намирам? – Мат посочи планините и направи въпросителен жест. Всъщност искаше да знае в коя област на Алпите се беше приземил. Но трябваше да формулира въпросите си по възможно най-простия начин.

Пак измина известно време, докато разберат какво има предвид. И Аруула отново се намеси. Посочи края на долината и направи гримаса, която може би трябваше да изразява радост и копнеж. След това посочи ледените върхове. Отвращение и страх се изписаха по лицето ѝ.

От това Мат не можа да разбере нищо. Но все пак по този начин схвана, че зад гърба на тази група хора са останали куп трудности и в коя посока искаха да продължат да се придвижват.

Видя, че е трудно да се преодолее езиковата бариера и да се научи нещо полезно. Въпреки това опита още веднъж.

– Видели ли сте други реак... други метални птици?

Отново неразбиращи погледи. Мат опипа джоба на летателния си костюм и изрови малко, омекнало от влага тефтерче. Скицира един реактивен самолет и посочи себе си.

– Маддракс – каза.

Зорбан, Червеното око и Аруула кимнаха. Бяха разбрали.

Другите членове на племето се приближиха, надвесиха се над раменете на седящите. Появяващата се изпод ръката на Мат скица предизвика възгласи на почуда и удивление.

Мат нарисова втори и трети самолет.

– Летяха с мене, разбирате ли? Бяхме общо три стоманени птици. – Разпери три пръста и с тях посочи небето.

Настъпи шушукане. Изглежда, хората не бяха единни относно интерпретацията на скицата и жестовете на Мат. Отново им посочи скицата.

– Видяхте ли да кацат други стоманени птици?

Шушукането престана. Замени се с учудени лица. Включи се Аруула.

– Маддракс неет золеен, троо беерде де сееле. – Измъкна хартията изпод химикалката му и я вдигна високо. – Зоот дизуу атвеено де Вудан...

Зорбан дръпна скицата от ръката ѝ. Настана дълга безплодна дискусия. Настроението на хората изведнъж се повиши. Бяха разбрали, че не само той е паднал от небето. Възможността да попаднат и на други богове възбуди Зорбан и хората му.

Изглежда, това не развълнува единствено шамана. Седеше почти без да се помръдне. Червените му очи се впиха в лицето на Мат. Но него хич не го беше грижа. Усмиваше се на Аруула.

– Ти си умно момиче. – Отвърна на усмивката му. Нямаше съмнение – тя се гордееше със себе си.

Разочарованието настъпи бързо. Зорбан, който дискутира с хората отляво и отдясно зад себе си, отново се обърна към Мат.

– Неете. – Поклати отрицателно глава и вдигна двете си ръце, сякаш искаше да се извини. Тогава из косматата му наметка се измъкна една верижка. Верижка от някога жълт, а сега оксидиран метал. Тя веднага прикова вниманието на Мат.

Отначало само заради филигранно изработената верижка всяко отделно звено не беше по-голямо от нокътното легло на малкия пръст на Мат. Веднага разбра, че това не е работа на членовете на племето.

И тогава погледът на Мат попадна на големия почти колкото кокоше яйце амулет върху верижката. Косматите ръчища на Зорбан тъкмо се сключиха около украшението. Понечи отново да го постави под дрехата си. Десницата на Мат се протегна и улови ставата на Зорбан. Ръката на шишкото се отвори и Мат се наведе над амулета.

Беше часовник, поставен в разтопено стъкло! Един от модерните швейцарски часовници за еднократна употреба със запоени батерии и аналогов циферблат. Индикаторът за секундите не мигаше. Този за минутите и часовете сочеше пет без шестнайсет. Под тях се хилеше Джим Траш, комична фигура, която през последната година бе предизвикала фурор.

Следователно часовникът не можеше да е стар. Но изглеждаше като че ли е престоял десетилетия, преди да бъде херметически затворен в стъклото. И самият амулет, изглежда, беше оставил зад гърба си няколко десетилетия или повече, както доказваше патинираната верижка.

Мат взе часовника и го задържа на светлината, за да може да разчете малкия календарен индикатор в долната половина на циферблата.

8 февруари 2012 г. Точно денят, в който „Кристъфър-Фloyd“ се сблъска със Земята. Дали е минала седмица оттогава? Или две? Мат не можеше да каже със сигурност.

Ледени тръпки побиха кожата на главата му. Мат чувстваше, че е съвсем близо до разрешаването на загадката. Но вече не беше сигурен дали въобще иска да го знае.

Защото веднага след това познание – усещаше това с всяка фибра на своя „Аз“ – дебнеше безграничен ужас...

Мракът настъпи. Както всяка вечер, синът на вожда идваше пред палатката на Балоор, за да лекува крака му. Говорещият с боговете приклепна пред младия воин и с паста от слюнката на фреккойшерите, счукана дъбова кора и корени от мъх разтри мускулатурата на счупения крак.

– Не е изпратен от Вудан – промърмори Радаан направо.

Балоор погледна учудено.

– Кой? – попита, макар и добре да знаеше кого има предвид Радаан.

– Маддракс.

– Как ти дойде наум това нещо?

– Не говори нашия език – обясни уверено синът на вожда. Вудан би ли ни изпратил някой бог, който дори не ни разбира?

Двамата мъже се спогледаха. Ако искаше да убеди сина на вожда в божествеността на Маддракс, сега Балоор би му обърнал внимание, че

човек трябва да положи известни усилия, за да разбере боговете. И че те често говорят на загадъчен език. Но не държеше да убеждава Радаан в божествеността на Маддракс. Напротив, съмненията на младия воин му бяха като добре дошли.

– Имаш право – каза вместо това и продължи да масажира бедрото на мъжа. – А има и много други неща, които ме карат да се замисля. Падането на Маддракс. Болестта му. Неговите въображаеми божествени братя... Какво мислиш, Радаан. Кой е той всъщност и откъде идва, ако не е от Вудан?

– Безразлично ми е. – Между черните вежди на Радаан се появи гневна бръчка. – Искам само да остави на мира Аруула. Тя трябва да ми роди много деца.

– Разбирам. – Балоор тръсна остатъка от пастата в парче кожа и го завърза за малка торбичка. – Тогава не бива да стоиш повече със скръстени ръце.

– Какво ще ме посъветваш? – поинтересува се Радаан.

– Не е трудно онова, което трябва да направиш – каза Балоор. Оглежда се. Два огъня горяха в средата на лагера. Между завесата и входа на божие жилище проникваше навън проблясък на светлина. Никой не се навърташе в близост до палатката на Говорещия с боговете.

– През следващите дни ще напусна лагера с Маддракс. Ще ни придружиш донякъде. Твоята задача е да задържиш всеки, който се опита да ни последва. А на самия Маддракс да попречиш да се върне.

Радаан се стресна.

– В името на Вудан! Как да се боря срещу един бог?

– Празноглавец! – просъска Балоор. – Нима ти сам не прозря, че не е никакъв бог?!

– Ами ако все пак е? – Гласът на Радаан прозвуча несигурно.

– Не е. – Облеченият в гладки кожи мъж стисна юмруци. Това го казва Балоор, Говорещият с боговете и Заклинателят на ужасяващия Ор-гуудоо. Не е никакъв бог, разбра ли?

Синът на вожда кимна.

И Балоор му обясни какво има да върши...

Излегнал се върху постелята си, Мат се беше вторачил в примитивната конструкция от гладки и космати кожи и клони над себе си. Светлината на факлата осветяваше купола на каменната му колиба, факлата беше забита в земята зад него. Младата жена пушна в пламъка парченца

сушени листа. Малкото помещение се изпълни със сладко ухание на плодове.

Понякога Мат издебваше някой поглед на Аруула. Тогава фините ѝ вежди се повдигаха и красивата ѝ уста се усмихваше. Ала в очите ѝ все още имаше боязън. Боязън, каквато изпитва човек пред същество, което смята за божествено.

Мат се чувстваше така, сякаш беше прекарал един следобед в центрофуга. Причината за това бяха кратката разходка навън и мъчителният разговор със Зорбан и хората му. Сякаш коленете му вместо стави бяха запълнени с разтопен сапун.

Часовникът не му излизаше от ума – този проклет часовник. Според датата беше спрял преди седмица или две. Може би преди три. Много го прекарани в кома дни бяха объркали представата на Мат за времето.

Пет без шестнайсет – 16:44 ч. Сблъсъкът с кометата беше в 16:42 ч. Последвалата ударна вълна ще е предизвикала спирането на часовника.

Мат поклати слисано глава. Свят му се завиваше от мисълта, която натрапчиво го преследваше. Според външния вид на амулета вече поколения наред са носили часовника на врата си. Но в такъв случай след сблъсъка с кометата са минали не седмици, ами...

Мат се сепна, когато Аруула се примъкна до него. Тя веднага се отдръпна назад, но той бързо постави ръка на рамото ѝ.

– Няма нищо – каза ѝ. – Всичко е наред. – Отново се опъна на постелята си. – Правите ме страшно нервен с вашите кожи, с античните си мечове и с непонятния си език. – Усмихна ѝ се. Но за това не си виновна ти.

Аруула боязливо се усмихна. Разпростря ръце и дълбоко се поклони.

– Недей, Аруула – ти си толкова умно момиче... – Мат млъкна, когато жената съвсем неочаквано се изправи и смъкна кожената си дреха. Изведнъж красивите ѝ златистокафяви гърди се оказаха непосредствено пред лицето му.

– Какво значи това? – Той се изправи, хвана кожената наметка и се опита отново да я постави на раменете ѝ. Тя задържа ръката му. Боязън и някаква смесица от страх и копнеж се излъчваха от кафявите ѝ очи. Тя взе ръката му и я плъзна по ключицата към дясната си гърда.

Тогава се разкрачи и понечи да свали кожената си препаска.

Изведнъж Мат разбра. Поназнайваше нещо за световните религии и там имаше една твърде възжелана тема – при езическите, както и в

крайните течения на висшите религии – божествената сватба. Сексуалното единение с бога. Мит, който под някаква форма преминава през почти всички верски кръгове.

И Аруула се озова в щастливата ситуация сама да превърне този мит в реалност. Може би дори искаше да има и дете от бога Маддракс.

Матю свали ръката си от гърдите ѝ. Енергично грабна наметката и я нахлузи на голото ѝ до кръста тяло.

Командир Дракс умееше да оцени една красива жена. И ако му се удадеше случай, знаеше какво да прави с нея. Но винаги беше против това да се възползва с корист от силната си позиция. Аруула го смяташе за бог и затова искаше да му се отдаде. Това просто не беше по вкуса на Мат.

Хвана я за брадичката и повдигна главата ѝ.

– Ти си умна жена, Аруула, чуй ме добре. Аз съм като теб. Във всеки случай съм от плът и кръв, също като теб. Разбра ли?

Погледна го с големите си очи, в които един мъж можеше да потъне и да забрави всичко друго.

– Нямам нищо общо с този Вудан – уверяваше я той. – Не съм бог. Вудан – неете! Маддракс е като тебе. Маддракс и Аруула – и двамата са хора...

Говори и жестикулира дотогава, докато не сметна, че в големите ѝ очи е прочел разбиране. После ѝ каза да си ходи. Искаше да остане на спокойствие.

Лежеше в постелята, без да може да заспи. Мислите му се въртяха около многото неразрешени въпроси. Обикаляха ги за стотен път и за стотен път се примиряваха пред тях. По някое време се задържаха при самолета и аварийната екипировка.

Пеленгаторният предавател сигурно все още беше активен. Все някой щеше да го потърси. Ако след сблъсъка с кометата все още някой беше в състояние да управлява самолет или хеликоптер.

Нужен му беше компас. И какви още необходими за оцеляване неща имаше в катапултиращата се седалка: оръжие, муниции, въдица, нож, хранителни концентрати, медикаменти и т.н.

Може би все още функционираше и радиопредавателят. Тогава можеше да се опита да установи връзка с другите екипажи.

Мат реши да помоли хората на Зорбан да го заведат до самолета му. Щом се почувства малко по-здрав, ще потегли. Може би в другиден. Може би след три дни.

Току-що взел това решение, и Мат заспа. От седмици насам това

беше първата нощ, когато спа без сънища до изгрева на слънцето.

Аруула беше обърквана. Разкъсвана между разочарованието, изумлението и срама, се беше втренчила в мрака. Правилно ли е разбрала чужденеца? Та той съвсем не беше бог?

Беше направила онова, което би сторила всяка разумна жена, която има поне малко гордост в себе си. Бе избеднала изгодния случай и бе направила избора си. Кога пак щяха да се кръстосат пътищата им с един бог? Кога би имала отново шанса да износи детето на същество, дошло от небето с огнена птица?

Маддракс я бе отхвърлил. Това я обиждаше. Маддракс ѝ бе обяснил, че не е бог. Това я смая. Бе я отпратил от колибата си. Това я вбесяваше.

Аруула не знаеше какво да мисли за всичко това. Положи горната част на тялото върху бедрата си, пхна глава между колене и притисна с ръце ушите си. Толкова дни наред се грижеше за Маддракс. И никога не се осмели да го подслушва.

Сега правеше тъкмо това.

Почувства, че Маддракс има добър и силен дух. В огледалото на този дух видя неясно и собствения си образ и почувства, че онзи, чийто дух подслушваше, я желае.

В съзнанието на Аруула нахлуха картини, които не можеше да разтълкува. Видя хора в дрехи с цвят на мъх, каквито носеше и Маддракс. Там имаше и жена с жълта коса. М мъж, който изглеждаше като хората от легендите за далечната Южна земя. Беше с черна кожа.

Видя три огнени птици стремително да се носят във въздуха. Видя и аленочервена огнена опашка да се нахвърля към синьо кълбо. Видя много неща, за които нямаше думи и нямаше обяснение.

И после видя индиговосинята огнена птица да виси ранена в леда. Духът на Маддракс се занимаваше с трона, към който беше привързан. Аруула видя неща отстрани на трона. Неща, които познаваше: въже, нож, къса секира и странни амулети. И неща, които не познаваше: тясна тръба от стъкло и метал, странна желязна кука с дупка в единия край, вързоп от влажно лъскава материя и много други неща.

Аруула почувства, че Маддракс непременно искаше да има тези неща.

Тя прекъсна духовната връзка. С усмивка се изправи. Аруула никога досега не беше подслушвала някой бог. Не знаеше какво да очаква. Но духът на Маддракс се чувстваше като такъв на силен и храбър воин.

На воин, който идваше от чужда страна, където бе виждал

страховити неща. Неща, които Аруула не познаваше. Трябва да е много далечна тази чужда страна. Безкрайно далечна...

Всеки ден Мат се задържаше за по-дълго пред колибата си. Загърнатите в кожи мъже и жени боязливо го поздравяваха, когато минаваше покрай тях. Децата го отбягваха или се криеха зад майките си.

С любопитство изучаваше оръжията и инструментите им. Всъщност тези хора умееха да коват желязо. Или пък получаваха мечовете и остриетата на стрелите, ножовете и токите на коланите си от хора, които разбираха от обработката на метал. Мат видя глинени паници, украсени с човешки фигури и орнаменти, цветни дръжки за ножове и пъстри кърпи. Откри плетени кошници и грижливо изработени дръжки за секири и копия.

Аруула го придружаваше. Назоваваше всяко нещо на своя език и Мат отбелязваше всичко, което видеха, със съответното английско понятие. Скоро можеха да разменят обикновени фрази.

Пет дни, след като за пръв път напусна колибата си, Мат потърси вожда. Зорбан седеше със сина си и шамана пред своята палатка. Поправяха тетива за лъкове.

– Искам да отида до моята стоманена птица – обясни Мат. Извади листа със скицата и посочи самолета. – Заведете ме до нея.

Вождът и Червеното око дискутираха помежду си. Тогава Зорбан кимна. Жестикულიрайки с двете си ръце, даде воля на ниския си бас. Докато от сплъстената му брада се изливаше поток от думи, той сочеше избелялото слънчево петно на сивото небе, към мъжете отдясно и отляво на себе си и огромните насекоми при брега на потока.

Мат бързо разбра. Утре след изгрев слънце Радаан и Балоор ще го заведат с фреккойшери до самолета му.

– Ти ще останеш тук. – Говорещият с боговете студено изгледа Аруула. Изглеждаше, сякаш червените му очи се забиват в челото ѝ.

– Грижих се за Маддракс почти месец. Искам да го придружа до огнената му птица. – Аруула се наведе, за да влезе в палатката си и да вземе меча си. Разделяше палатката с две други млади жени. Жени, които като нея още не бяха станали майки.

– Ако Маддракс не е в лагера, може би тараците отново ще нападнат – каза Балоор. – Тук Зорбан има нужда от всеки воин с меч.

Вождът, който придружаваше Маддракс, Балоор и сина си до фреккойшерите, кимна.

– Радаан ще придружава Маддракс и Балоор – изръмжа той. – Това е достатъчно. Никой няма да дръзне да нападне един бог. Но би могъл да нападне лагера, щом като богът не е между нас. Необходима си ми за отбраната.

Аруула сви дръзко устни. Мат схвана точно какво става.

– Добре. – Вдигна успокояващо ръка и каза на езика на варварите, откъслечи, от който беше научил през последните седмици: – Аз – заминава. Аруула – остава тук.

Аруула кимна бавно и полупримирана, горда, че Маддракс учи езика чрез нея. Крадешком наблюдаваше импозантната фигура на бога, който не искаше да бъде бог. Русата коса на Маддракс се беше разхвърчала непослушно на всички страни, а около челюстта му междуременно беше подкарала руса брада. Но вече не миришеше толкова силно. Преди няколко дни беше изпрала в потока зеления му като мъх летателен костюм. Върху него Маддракс носеше широка и дълга наметка от кожа на тарак. Подарък от Цурпа, старата майка. Горе в ледените планини щеше да е много по-студено, отколкото тук в долината. Погледът на Аруула се премести от разкривената, сбръчкана, лукава физиономия на Балоор към подкаралото мъх лице на сина на вожда. Днес изглеждаше затворено и сурово. А в духа на Балоор не се ли долавяше омраза и враждебност?

Мъжете отидоха от лагера към брега на потока. Аруула наблюдаваше как избраха три фреккойшера. Между врата и тялото на насекомите затегнаха седла от сивочерна кожа от тараци и им нахлузиха кожени намордници на дъвчания устен апарат.

Мъжете се качиха. Зорбан помогна на Маддракс да се намести в седлото. Бурно жестикулирайки, стоеше под фреккойшера. Вероятно се опитваше да обясни на русия мъж от далечната земя как се язди такова животно.

Аруула влезе в палатката си. Дръпна кожата от входа така, че да може да държи под око четиримата мъже при фреккойшерите.

Пред вътрешния ѝ взор се появи разкривеното лице на Говорещия с боговете. Ледени тръпки преминаха по раменете и горната част на ръцете ѝ.

Трите фреккойшера с ездачите преминаха тромаво през потока. Първият скокна и се приземи южно, на разстояние хвърлей копие.

Пред духовните очи на Аруула се изправи непроницаемата физиономия на сина на вожда. От няколко дни Радаан се държеше с нея сякаш тя не съществува. И понякога забелязваше, че хвърля към Маддракс завистливи погледи. Мразеше ли младият Радаан чужденеца, който беше паднал от небето? Досещаше ли се, че Аруула вече е направила избора си?

Вторият фреккойшер скочи към изхода от долината. Животното, на

което яздеше Маддракс. На третия фреккойшер седеше Радаан.

Аруула наведе горната част на тялото си и пъкна глава между коленете си.

Усещаше духа на Балоор като пукнатина в ледник – накъсан, суров и като набоден с ледени висулки. Напрежението, което се излъчваше от него, беше още по-бурно от обикновено. Аруула притисна длани към слепите очи и ушите си. През стомаха ѝ премина чувство на погнуса, толкова силно беше отвращението, с което подслушваше Балоор. Аруула се помъчи да го преодолее и се опита да се съсредоточи.

Но духът на Балоор си оставаше недружелюбен и суров. Може би се беше обградил с някаква магия. Имаше ли основание за това? Криеше ли нещо, което никой не биваше да знае? Аруула се концентрира върху Радаан. Той имаше податлив, неоформен дух. Дух, който лесно се подслушваше.

Покрай вътрешното око на Аруула се мярнаха неясни, размити картини. Картини на омраза. Картини на насилие. Една от тях трая секунди, преди да се разпадне: фигурата на Маддракс по корем в снега. От гърба му стърчи меч. На Аруула ѝ секна дъхът.

Картината се разпадна на стотици бледи петна, от които се оформиха черни фигури. Тараци! Десетки! Нахвърляха се върху Маддракс и впиваха зъби в гърлото му, в ръцете му, в краката му...

Аруула нададе дрезгав писък. Протегна ръка към меча зад себе си и скочи...

Човек привиква и към най-откачените неща. Само преди няколко дни при вида на гигантските насекоми Матю би могъл да се закълне, че във водата за пиене са му сложили някакво халюциногенно вещество. Или че го баламосват с макети.

Сега, след по-малко от седмица, с един от тези зверове се изкачваше над снежната граница по склона на планината.

Гигантските скакалци правеха скокове от двайсет-двайсет и пет метра. Мат се учудваше, че краката на животните не се плъзгат по леда. Когато се вгледа по-внимателно, забеляза фини бодли по краищата на покритите им със зелени косми крака.

Мат беше навил около китките на ръцете си ремъците, които бяха свързани с намордниците на насекомите. Седлата бяха с дървени подставки с високи до главата облегалки и опънати върху тях кожи. Бяха изработени от гъвкаво дърво и поддаваха, когато при подскока на

фрекойшера човекът се притискаше назад. А Мат биваше притискан твърде силно към облегалката, когато язденото животно скачаше. Начин на придвижване, към който трябваше да се привиква, помисли си Мат. Без суровата летателна подготовка във ВВС на САЩ само за половин час би се разболял от морска болест.

Във всеки случай беше бърз начин на придвижване. Животните пъргаво преодоляваха разликите във височината и след половин час Мат вече не откриваше никакви следи от вегетация, фрекойшерът го носеше над ширналото се поле. Отляво и отдясно по планинския склон се извисяваха остри ледени грамади, а белите върхове чезнеха в гъсти облаци.

В края на снежното поле се простираше дълбока пропаст. Мат се уплаши, като видя фрекойшерът на Балоор внезапно да отскача, да разтваря крилата си и да профучава над пропастта. Но на Мат не му остана време в стомаха му да се появи някакво чувство на несигурност. Докато да се огледа, и неговото животно премина на другата страна на пропастта.

Но къде остана синът на вожда? Мат се огледа. Радаан и неговият скакалец представляваха само неясно петно на около километър и половина зад тях. И, изглежда, въобще не се канеше да ги настига.

– Няма да идеш! – изръмжа Зорбан.

– Трябва – настоя Аруула. – Маддракс е в опасност!

– Приказки! Как един бог може да бъде в опасност?!

Аруула се обърна, без да каже нито дума повече, и забърза към палатката си. Зорбан се клатушкаташе с ругатни след нея. Тя завърза мечата на гърба си и наметна една допълнителна кожа върху раменете си.

– Подчини се! – изфуча Зорбан. – Ще останеш в лагера!

Аруула се понесе с дълги скокове към общата палатка, където бяха окачени седлата на фрекойшерите. Зад себе си чу пъхтенето на вожда, който се затрудняваше да върви наравно с нея.

На бегом отиде до стадото гигантски насекоми, а Зорбан я следваше по петите ѝ. Аруула нямаше време да оседлае животното и да му сложи юзда. Метна се върху късата шия на фрекойшера и заби ботушите си в твърдите предни крила, докато животното не направи скок и я изведе на безопасно разстояние от беснеещия Зорбан.

– Ще те накажа сурово, когато се върнеш! Ти ще бъдеш... Гласът на Зорбан се чуваше все по-тихо и накрая изчезна.

Едва над снежната граница Аруула слезе, за да постави юздата и седлото на животното. Огледа се. Зорбан, изглежда, все още беснееше.

Никой не я преследваше.

Качи се на седлото и бързо подкара фреккойшера. Той скоро заподскача из странния леден свят, над пукнатини в ледника и над снежни полета. Дълбоки дупки се проточваха в снега на разстояние половин хвърлей копие – следите на трите животни, които носеха Маддракс, Балоор и Радаан.

Аруула не знаеше къде Балоор е завел мъжа, който не искаше да бъде бог. Но бързо разбра, че това не е пътят към падналата огнена птица.

По средата на широк, покрит със сняг ледник срещна Радаан. Той стоеше до животното си и се подпираше на меча си.

– Какво правиш тук, Радаан? – попита го и се огледа. В снега виждаше следите само на собствените им фреккойшери.

– Чакам те.

– Добре – каза тя грубо. – Тогавя ме заведи при Балоор и Маддракс.

– Няма да го направя. Слизай, Аруула! Заповядвам ти като син на вожда!

Аруула избухна в презрителен смях.

– Едва ти е подкарал мъх по брадата и искаш да ми заповядваш? – Смахът ѝ беше дълбок и суров. – Правя каквото си искам. И ще те вземе Оргуудоо, ако се опиташ да ми попречиш!

Но Радаан не се уплаши от това. Скочи на хълбока на нейния фреккойшер сграбчи десния крак на Аруула и я смъкна от животното. Бухнаха в снега.

За момент Аруула остана без дъх, когато потънаха в ледената белота. Почувства ръката на Радаан под брадичката си. Стискаше врата ѝ като менгеме.

– Ще правиш каквото ти кажа! – изрече синът на вожда. Така е по-добре. За всички ни!

Аруула сви ръце, вдигна лакти и с все сила ги стовари в гръдния кош на Радаан. Той силно изохка. Клеещите около врата ѝ се отпуснаха.

Тя докопа ръката му и заби зъбите си в нея с все сила, докато усети вкуса на кръвта. Накрая той я пусна. Тя скочи и извади меча от ножницата.

Стисна дръжката с две ръце. Застрашително насочи острието към гърлото на лежащия в снега Радаан.

– Не знам какво сте намислили с Балоор! – изсъска тя. Но няма да

позволя да навредите на Маддракс!

Радаан я гледаше втренчено, невярващ на очите си. С опрени в снега длани, внимателно се измъкна от обхвата на меча ѝ.

– Той не е никакъв бог, Аруула, измами ни...

– Никога не е твърдял, че е бог. Балоор каза това. – Аруула го фиксира с поглед. – Къде го е повел Балоор?

– Той ни измами... – Радаан се изправи и изтръска снега от коженото наметало. – Чужденец е и ти чу, че не е дошъл сам. Изглежда, изобщо не я чуваше. – Искат да ни унищожат... Стоеше разкрячен и приведен напред. Сняг висеше по черните му къдри. Тъмните му очи неспокойно мигаха. От устата му излизаше пара на къси интервали.

– Говориш като дете, Радаан – каза Аруула хладно. – Кажки къде го води Балоор.

– До неговата огнена птица.

Аруула знаеше, че я лъже. И го усещаше. Отново пред вътрешното ѝ око пробягаха таращи. Неясни картини от духа на Радаан. Всъщност не искаше ли Говорещият с боговете да предаде Маддракс на тараците?

– Не ме лъжи, Радаан – изсъска тя. – Знам пътя за мястото, където падна огнената птица. Не е този! – Погледна към фреккойшера. Животното беше спряло горе на гребена на ледника. Любопитно поглеждаше към нея. – Сега ще продължи да язди. Разбрано ли е?

Свали едната си ръка от дръжката на меча, пхна палец и показалец в уста и изсвири. Фреккойшерът се запуска на големи скокове по ледника.

– Съблазнил те е. – Очите на Радаан се присвиха. – И ти си му се отдала! – Светкавично измъкна меча си. – Ти... жено на много мъже! – Омраза и огорчение изкривиха младото му лице в злобна гримаса.

– Нито дума повече, Радаан! – извика Аруула. Малко зад нея се изви снежен облак. Нейният фреккойшер пляскаше с крила и извиваше зеления си череп натам-насам. – Демон ти внушава това, което говориш! – Със застрашително вдигнато към младия воин острие на меча си тя се оттегляше крачка по крачка.

– Предупреждавам те, Радаан... – Кафявите ѝ очи святкаха гневно.

Синът на вожда размахна меча си. С три крачки беше до нея. Със звън острието му разсече студения въздух и изсвистя към Аруула. Но тя се отдръпна настрани и вдигна оръжието си. С дрънчене се стовариха острие в острие.

Аруула нададе яростен вик.

– Искаш да ме убиеш ли, Радаан? – изстена тя.

– Ако искаш да живееш, избери мен! – Радаан вдигна меча над рамото си с двете ръце. – Ако ли не, никой не трябва да те има.

– Никога няма да бъда твоя – просъска Аруула.

– Тогава умри! – изръмжа Радаан. Втурна се към нея. Аруула вдигна меча над главата си, за да се предпази. Но мечът на Радаан се стовари върху нея с такава сила, че тя се олюля и падна по гръб в снега.

Радаан се нахвърли върху нея и отново замахна. Аруула се претърколи настрана, засили се при самото превъртане и стовари широката страна на меча си върху превързаното му бедро. Чу се грозно изпращяване. Радаан изкрещя и се строполи. Аруула беше счупила започналата вече да зараства кост на бедрото.

Тя се вдигна бързо от снега и насочи оръжието към ръката му, която държеше меча. Той изкрещя. Мечът му се изви във въздуха и се заби в снега на няколко крачки зад него.

Опря острието на меча си в гърлото му. Тежко дишайки, застана над него.

– Радаане, сине на вожда Зорбан, днес ще дам клетва, чуй ме добре.

Омраза и болка изкривиха лицето на младия момък. Беше блед и очите му сълзяха, докато гледаше втренчено Аруула. Воин, победен от жена, никога не забравяше това.

– Ако още веднъж вдигнеш меч срещу мен, ще те убия. Аруула говореше бавно и много тихо. – Кълна ти се в името на Вудан!

Тя пхна меча в ножницата и изтича при своя фреккейшер.

– Почакай, Аруула! – изхленчи Радаан след нея. – Не ме оставяй тук сам!

Аруула се качи на седлото и дори не погледна към сина на вожда.

– Дий! – извика тя и заби токовете си в краищата на крилата на животното.

– Пристигнахме. – Балоор вдигна ръка и задържа ездитното си насекомо.

Матю Дракс се огледа учудено. Сигурно е бил в делириум, когато от мястото на катастрофата са го занесли в лагера. Но май му се стори, че тогава пътуваха дни наред. Погледна към слънчевото петно зад сивата стена на високата мъгла. Откакто потеглиха от лагера, не можеше да са минали повече от три часа.

Не беше в състояние да сподели учудването си с шамана. Няколко-то откъслека от чуждия език, които междуременно знаеше, не бяха

достатъчни. И така, той само въпросително погледна Балоор.

Той посочи равно, покрито със сняг място, което леко се издигаше отляво на една ледена стена.

Мат огледа местността. Да, беше приземил самолета в снежно поле. Но то не беше ли по-голямо от това тук? Скочи от фреккойшера и тръгна по снега към края на малката снежна площадка. Затъна до хълбоци.

При принудително кацане самолетът би оставил в ландшафта широка и дълбока бразда. Дори и през последните седмици да е ваял непрекъснато сняг, такава бразда би се запълвала със същата маса нов сняг, както и повърхността от двете ѝ страни. Следователно би трябвало да личи и след седмици.

Ала нямаше и следа от бразда.

Матю се огледа за шамана. Без да се помръдне, този седеше на гигантското насекомо и го наблюдаваше отгоре. Мат си помисли, че вижда как безкръвните му устни потрепват. Сякаш водеше беззвучен разговор със самия себе си. Или с някой от неговите богове. Или с дявола.

– Проклетата смачкана мутра! – изруга мислено Мат. – Наистина ли ме изигра? – Обърна се и излезе извън площадката. Беше дълга поне двеста метра. Свършваше на около двацет метра пред отсрещната ледена стена.

Не, местността, в която беше кацнал принудително, изглеждаше другояче. Но, добре – един поглед от ръба на снежната площадка и всичко ще му стане ясно. Ако долу виси самолетът му, всичко е наред. Ако ли не, тогава шаманът го е измамил.

Без значение е защо го е направил.

Макар инстинктивно да чувстваше, че нещата стоят точно така, Мат ускори крачка. Просто не можеше да си обясни защо Балоор трябваше да го смята за глупак и дори да го примамва в капан. Затова се противеше на реалността. Докато не я погледна в очите.

Нямаше никакъв самолет. Под снежната площадка, пред високия колкото човешки бой, подобен на пукнатина вход на пещера стояха гигантските черни зверове, които Аруула и нейните хора наричаха „тараци“. Петнайсет-двайсет екземпляра. Един от тях беше необикновено голям и имаше мръснобяла кожа с дълги косми. Подпираше се на нещо, което напомняше на Мат за свръхголяма бедрена кост. Животното оголи хищна паст, сякаш се хилеше. После изръмжа нещо, което би трябвало да прозвучи като „добре дошъл“...

За секунди Мат си помисли, че кръвта в мозъка му се вледенява.

Обърна се уплашено. Десетки зверове се приближаваха към него. В

дълга верига вървяха тежко по снежната площадка. До ушите на Мат достигна пръхтене, мучене и свистене. А в гърлото му сякаш растеше кактус.

Зад гигантските плъхове видя Червеното око да хваща юздата на останалия без ездач фреккойшер. С големи скокове животните се отдавачаваха с шамана. Мат беше сам. Или не...

Отнов чу граченето под себе си. Погледна надолу. В подножието на снежната площадка жестикулираше Бялата козина. Вдигна дясната си лапа и го повика при себе си.

Мат се обърна. Веригата от гигантски плъхове се свиваше все повече и повече.

Аруула дръпна кожата ремък на юздата. Принуди фреккойшера да легне върху леда. Животното се подчини.

Покрай него Аруула се запромъква нагоре по ледената пукнатина. Ледените игли стърчаха от пропадналия ледник като забити в земята заострени колове. Аруула огледа през пукнатината отсрещната страна на долината. Два фреккойшера летяха към склона. На единия яздеше Балoor. Другият беше без ездач.

– В името на Вудан! – Аруула сви юмруци. – Предал го е на тараците...

Тя падна по гръб и се вгледа в дългата колкото копие пукнатина на леко надвесената стена на ледника над себе си. Защо направи това, Балoor... защо го направи?

Затвори очи и се вслуша. Пред вътрешното й око блеснаха столики картини на ламтеж и кръвожадност.

Тараците бяха съвсем наблизо. И бяха невероятно много.

Аруула преодоля отвращението си и се концентрира. С нежелание допусна чудовищните картини: разкъсани тела, болезнени викове, унизени същества. Тя потръпна.

И тогава долови един силен дух, който се усещаше като назъбеното място на ударен меч – остър, чуплив и твърд. Аруула се обърна от болка. За миг я заля вълна от властно опиянение и чувство за триумф.

Откъсна се от този ужасяващ дух и скочи. Това можеше да бъде само кралят на тараците – Рраар!

Аруула пое дълбоко въздух и избърса потта от челото си. Не би искала никога вече да подслушва такъв противен дух.

Покатери се на врата на фреккойшера и излезе от пукнатината на

ледника. Върху планинския склон отгоре, на отсрещната страна на долината видя двете животни с Балоор да изчезват зад ледения гребен. Говорещият с боговете ще намери Радаан. Но дали ще се върне да търси и нея?

Аруула яздеше към близкия планински хребет, откъдето бе видяла да идва Балоор. Отново и отново се заслушваше. Предпазливо, нерешително. И колкото повече се приближаваше до планината, толкова по-отчетливо долавяше присъствието на тараците.

Спря животното. Със затворени очи още един път се вслуша в планината. Пред и зад нея – отвратителни кървави картини. Вече се намираще над тараците.

Космите по врата ѝ настръхнаха. Една след друга преминаваха тръпките по раменете и ръцете ѝ – жаждата за кръв на тараците беше непоносима.

Но тогава нейното вътрешно око долови един друг дух. Едно добро, силно сърце. От него се излъчваха решителност и сила. Духът на Маддракс! Аруула долавяше възбуда и напрегнатост. Но почти никакъв страх.

Тя си пое дъх. Маддракс беше жив. И, изглежда, не беше в непосредствена опасност. Какво ли възнамеряваха да правят с него тараците?

Аруула вярваше, че знае отговора. Гнусният дух, с който преди това имаше контакт, беше преди всичко жаден за власт. Власт над другите същества. Власт, която щеше да напълни складовете му с храни, без да е принуден да организира изнурителни ловни походи. Вероятно и той смяташе Маддракс за бог. А какво друго освен договорът с един бог можеше да даде повече власт на един предводител на орда?

Така ще да е – Рраар искаше да се съюзи с Маддракс. Един Вудан знаеше какво е платил на Балоор за предателството му.

На Аруула ѝ стана ясно, че Маддракс може само за известно време да залъгва тараците. И че Рраар скоро ще прозре, че държи в своята власт човек, а не бог...

Обмисли план сама да проникне в системата пещери на тараците. И веднага го отхвърли. Може би щеше да успее да завлече със себе си в смъртта три или четири звяра. На по-голям шанс не разчиташе.

Сети се за синята птица. И картините, които преди няколко дни беше подслушала от духа на Маддракс. Вечерта, когато я беше отпратил. Споменът за обидната сцена късаше сърцето ѝ. Тя отхвърли това чувство и се опита да си припомни картините, които бе видяла. Картини за неща, от които Маддракс спешно се нуждаеше.

Сети се за въже и нож, секира и амулети. Нищо, което сега би го спасило. Но другите неща, които никога преди това не беше виждала – странната желязна кука с дупка в единия край, тръбата от стъкло и метал...?

Аруула нямаше представа какви бяха тези неща, но беше сигурна, че духът на Маддракс свързваше тези тайнствени предмети с власт и сила.

„Той идва от чужда страна – каза си тя. – Защо пък хората там да не са в състояние от такива желязни неща да извличат власт и сила? В края на краищата могат да летят по небето с огнени птици...“

Подкара фреккойшера и го удари с длан по предните крила. Той разтвори двата чифта крила и се вдигна в ледения въздух.

Малко преди настъпването на мрака Аруула стигна до мястото, където синята огнена птица на Маддракс беше паднала от небето...

Два гигантски плъха крачеха напред с факли. Опашките им възбудено шибаха земята. Мускулестите им фигури пружинираха при всяка стъпка.

Матю вървеше след тях, отдясно на Бялата козина, който беше с почти цяла глава по-висок от него.

Непрекъснато обръщаше дългата си муцуна към него и започна многословно да грачи. Мат не разбираше нито сричка. До този момент му беше станало ясно само че Бялата козина е нещо като крал на тараците и се казваше Рар или нещо подобно.

Зад тях вървяха поне двайсет други гигантски плъха. Мат долавяше стържещите им стъпки, чуваше ги да фучат и съскат помежду си.

Вървяха през силно разклонена система от коридори. От време на време трябваше да се навеждат, защото глиневият или скалист таван беше по-нисък. Мат забеляза много разклонения. Същински лабиринт. Някъде нещо крещеше. И отнякъде някой викаше.

Без съмнение плъховете притежаваха известен разум. Животните прокарваха хитро замислени системи от подземни коридори, да, но не можеха да палят факли. А кралят, изглежда, владееше и някакъв език.

Не ръстът им, не страховитият им вид, а очевидната им интелигентност шокираше най-много Мат. Мозъкът му търсеше обяснение за тези неща, докато вървеше до Рраар зад двамата факлоносци през системата от мрачни коридори.

Тараците не се държаха лошо с него, не се нахвърлиха върху него, за да го изядат, не го оковаха във вериги. А Бялата козина с кокаления боздуган, който сега носеше на рамо, дори не се отнасяше враждебно с него. Какво ли искаха от него?

Матю предположи, че и те го смятат за някакъв бог. Макар и досега да не се готвеха да се хвърлят пред него на земята като хората на Зорбан и не показваха никаква следа от страхопочитание и боязън, все пак Мат долавяше известен респект. Досега никой тарак не бе дръзнал да го докосне.

Коридорите водеха нагоре, подът ставаше по-скалист. Писъците и виковите се приближаваха. Вонята на мърша се смесваше с влажния, миришещ на глина въздух.

Изведнъж отляво се откри пещера. Повече от десетина тараки бяха клекнали на четирите си лапи пред входа ѝ. Факлоносците се вмъкнаха вътре. Мат Дракс и Бялата козина ги последваха. Пресипнал човешки глас внезапно изстена на няколко крачки от тях. Факлите обляха пещерата с призрачна светлина. Беше толкова голяма, че в полумрака Мат не

можеше да различи отсрещните стени. Също и тавана.

Факлоносците се понаведоха и задържаха пламъците надолу. Там зееше дълбока колкото човешки бой дупка. Един вид арена. Мат видя да се отдръпват някакви сенки, видя контурите на тела и чу човешки и животински гласове, които ридяха и скимтяха.

Белият звяр до него изграчи някаква заповед. Запалиха се и други факли. Светлина огря дупката. Сякаш леден пласт налегна диафрагмата на Мат. Стори му се, че подът под него се олюлява.

– Не вярвам това да е истина... – простена той. Дупката беше пълна с живи същества. Мат преброи около шест-седем човека в кожи, изпокъсани наметки от плат или голи. Мъже, жени, едно дете. Някои го гледаха с широко ококорени очи. Надежда и страх светеха в тези очи. Други бяха втренчили апатичен поглед пред себе си.

Насекоми се отдръпнаха по протежение на отвесните стени на големия изкоп. Насекоми, каквито Мат никога преди не беше виждал...

Бръмбари, големи колкото кучета. Тараците им бяха откъснали крилата. Маса летящи твари, черни и космати, и големи колкото гъски, с разкъсани крила и отчасти откъснати крака се мятаха по пода на дупката. Дълги колкото крак пеперуди, чиито крака бяха завързани, се опитваха да се изкатерят по отвесните стени. На ръба на дупката стояха тарацити, които ги събаряха отново долу.

Мат съгледа в полумрака и два фреккойшера. Как жално поклащаха натам-насам огромните си глави. Неясно различни изпочупените им скакателни крака и откъснатите им крила.

Между насекомите и хората се движеха бозайници. Зърна примати с бяла козина, почти е човешки ръст. И животни, които по големина и фигура му напомнях за говеда. Къси, тъпи рога стърчаха от главите им и сплъстената им козина висеше чак до пода.

Мат виждаше разхвърляни навсякъде вдървени крила, откъснати крака на насекоми, кости и човешки скелети...

Бялата козина до него посочи с широк жест ужасяващата сцена. Като че искаше с гордост да представи владението си.

Грачеше без прекъсване. Мат го погледна – да, звярът, изглежда, беше в най-добро настроение. Нещо като ухилване беше изписано на плъщата му физиономия.

Мат затвори очи и се обърна. Потресе се от отвращение. Никакъв кошмар не можеше да бъде по-ужасен. Не си въобразяваше – онова, което кралят на тараците му представяше, не беше частна зоологическа градина. Това беше... килерът с храната на неговото племе.

Стомахът на Мат се обърна. Облегна се на стената на пещерата. Притиснал чело до хладната глина, направи няколко дълбоки вдишвания.

Граченето зад него се усили. Кралят на тараците посочи вътре в дупката един загърнат в кожи мъж. Четири тарака се хвърлиха в дупката и сграбчиха мъжа. Той крещеше и отчаяно нанасяше удари около себе си, но те просто го изхвърлиха оттам.

Рраар натисна гърдите му със задните си лапи и го цапна с кокалния боздуган по главата. Мъжът мигновено загуби съзнание. Милостиво. Защото в следващия момент кралят на плъховете се наведе и с мяскащо-пращящ звук преграза гърлото му.

Ужасът потресе Мат. Обърна се и повърна. След като белочетинесният звяр утоли глада си, изведоха Мат от пещерата. Залиташе до бодро грачещия Рраар и с мъка се държеше на краката си.

Внезапно кралят на плъховете млъкна. Мат забеляза, че козината на тараците пред него настръхна. Пред един видимо висок вход на пещера спряха, факлоносците осветиха вътре и изфучаха, а Рраар нададе яростен крясък.

Даде на Мат да разбере, че трябва да погледне навътре. Мат преглътна и се провря между двамата факлоносци. Лъчът светлина падаше върху чернокафяво тяло с масата на слон.

– Боже – изстена Мат, – що за кошмар е това? – Видя два крака с нокти като на хищна птица. Ръждиви вериги ги придържаха към два дървени кола. Всеки от тях беше забит в земята на разстояние десет крачки от животното.

Мат различи подобна на люспи перушина. Прекършени, крилата му висяха в задръстения от купчини изпражнения под. Жълти очи с тясна вертикална цепка в средата грееха срещу Мат.

Очи на кукумявка, помисли си той. И осветеното от факлите птиче лице фактически напомняше на Мат за кукумявка. Извит клон стърчеше от люспестото лице.

Мат се отдръпна назад в коридора. С края на кожената наметка избърса студената пот от лицето си. Помисли си, че разбира какво искаше да му покаже Рраар – вида на най-върлия си враг.

После стигнаха до една куполообразна пещера. Много коридори се съединяваха с нея, един от тях – дори в най-горната част на куполния свод. В средата на пещерата имаше камък с паралелепипедна форма. Кралят на зверовете, изглежда, го използваше за трон.

Мат се чувстваше като в транс. Мъчеше се да запази спокойствие и

употреби всичкото си самообладание, за да не побегне с вик. Събра сили. Ако все още имаше някакъв шанс за него, беше в това отново да възвърне поне на половина хладния си разум.

Падна му се съмнителната чест да седне на тронния камък. Донесоха му мръсна делва с вода. В нея плуваха остатъци от сняг. И паница с храна му поднесоха. Това нещо изглеждаше зеленикаво и тинесто. Мат не се докосна нито до водата, нито до храната.

В пещерата не влизаше никаква дневна светлина. Мат отдавна беше загубил чувството за време. Дали беше настъпила нощта? Дали навън отново избелялото слънчево петно не се промъква над снежните върхове? Колко време преживяваше този кошмар, откакто логиката му подказваше, че трябва да е сън, реалността обаче беше неоспорима.

Ако в лагера на варварите се беше вкочил във възможността да е кацнал в забравена от цивилизацията област, зверовете: гигантските плъхове и скакалци чудовища, подобното на кукумявка същество и странните животни в ямата, водеха само до едно заключение – вече не се намираше на Земята. Или не във времето...

Сега най-сетне Матю Дракс започна да приема онова, което духът му толкова дълго се противеше да повярва. И той щеше да отнесе това прозрение със себе си в смъртта. Много скоро. И в това вече не се съмняваше.

Бялата козина заобиколи камъка и заговори със съскащи и свистящи звуци. По едно време Мат разбра какво иска от него Рраар. Беше толкова просто, че Мат се учуди, че едва сега го проумя.

Рраар искаше Маддракс със своята божествена сила да му помага в борбата с неговите най-люти врагове. Срещу тези подобни на кукумявки твари с люспеста броня. В края на краищата беше бог с неограничени възможности.

Матю Дракс се страхуваше, че ще трябва да разочарова краля на плъховете. И с ужас се запита какви последствия би могло да има това за самия него...

Фреккойшерът не се помръдна повече. Опрян на коленете на предните си крака, беше забил глава в снега. Беше изтощен. С напълно изчерпани сили. Вероятно щеше да умре.

Вчера преди обед Аруула се беше качила на животното, за да язди през ледената планина – отначало до пещерното убежище на тараците, после до огнената птица и обратно. Сега матовият слънчев диск на

новия ден тъкмо се измъкваше от планинските върхове.

Свали тежкия контейнер, който беше извадила от трона на огнената птица и завързала здраво с ремъци към седлото на фреккойшера и го постави на лявото си рамо, а едно въже – на дясното.

Под една заледена скална издатина седна в снега и се загъна с кожите. Наведе горната част на тялото до бедрата си и се заослушва.

Бързо се промъкна през гъмжилото от хищни и кръвожадни образи и стигна до духа на Маддрак. Той се чувстваше уморен и изтощен. Но не и като дух, който се намира в непосредствена опасност.

Аруула въздъхна. Опасенията ѝ все повече и повече се потвърждаваха. Рраар искаше да спечели Маддрак за съюзник. Съвсем определено беше така. Може би Маддрак привидно щеше да се съгласи с това. Може би щеше да спечели време. Но Рраар беше хитър. Скоро щеше да забележи, че Маддрак нито е бог, нито пък има намерение да поддържа ловните му походи.

Часовете на Маддрак бяха преброени. Аруула трябваше да се добере до него. Някак си. Трябваше да му занесе странните неща, които се намираха в плоския, тъмнозелен сандък. Неща, които щяха да му дадат власт и сила.

По-късно стоеше безпомощна пред планинския хребет. Дали не трябваше просто да проникне в някой от тунелите? Това ѝ се стори твърде безсмислено. Обърна се и погледна изтощения фреккойшер. В мозъка ѝ просветна една идея. Едно безогледно дръзко хрумване, толкова дръзко, че ѝ се зави свят...

Остави мечата си зад една скала и задърпа фреккойшера след себе си. Крилата му висяха отпуснати върху зеленото тяло и потрепваха. По фината му козина просветваше пяна. Непрекъснато някой от шестте му крака се подгъваше. Но накрая Аруула успя да доведе животното до един от входовете на лабиринта на тараците.

– Маддрак! – извика тя, колкото ѝ глас държеше. – Тук съм!

След секунди четирима тараци се стрелнаха из тъмния тунел, фучейки и с наежена козина, обградиха жената.

– Трябва да отида при бог Маддрак! – каза Аруула с твърд глас. – Той ме повика. Аз съм негова служителка. – Посочи фреккойшера. – А това е подарък за Рраар, вашия крал! – Тараците показаха кучешките си зъби и заплашително се приближиха. Аруула повтори думите си на всички диалекти, които знаеше.

Най-сетне козината на зверовете се успокои. Стори ѝ се, че специално името на бог Маддрак ги накара да се заслушат внимателно. Те се

спуснаха на предните си лапи и започнаха да дискутират с писукане и грачене. Най-последно двама от тях се втурнаха обратно във входа. Махнаха с лапи към Аруула да ги последва. Другите двама вървяха след тях с изтощения фреккойшер.

Коленете на Аруула се разтрепераха, когато навлезе във влажния мрак на лабиринта. Усещаше в гърлото и слепоочията си ударите на собственото си сърце, което тремолираше толкова силно, като някой от барабаните, с които хората от островното царство на нейната родина си предаваха съобщения на големи разстояния.

Заведоха Мат обратно при подобното на кукумявка същество. Рраар изпрати неколцина от своите тараци в пещерата затвор на гигантското животно, за да забият факли в стената. Свършиха тази работа с наежена козина и с тела, плътно прилепнали до стените.

Подобното на кукумявка същество разпери чернокафявите си люспести крила и нададе продължителен кръсък. Жълтеникава слюнка капеше от острия му клон и падаше с плясък по пода на пещерата. Мат разбра, че е напълно изтощено от глад. С всичка сила дърпаше веригите.

Тарациите с писукане се отдръпнаха в тунела. Дясната лапа на Рраар се склочи около ръката на Мат, лявата лапа посочи страховитото същество. Рраар изграчи възбудено, тупна подканящо Мат по гърдите и отново посочи най-злия си враг.

Матю разбра. Кралят на плъховете искаше да изпита божествената му власт. Искеше да види как от тавана на пещерата пада огън или как Мат пронизва с мълнии люспестата птица.

Енергично жестикулирайки, Рраар се отдалечи от Мат. Другите тараци се присъединиха към господаря си. Появиха се в мрака на коридора пред пещерата. Мат чуваше само възбуденото грачене на Бялата козина. Сякаш казваше: „Е, хайде де! Дай да видим какво можеш.“

Мат стоеше като закован. Безпомощно размахваните крила на люспестата птица довяваха в лицето му развален въздух. „Свърши се – каза някакъв глас в него. – Все едно че си мъртъв. Веднага ще забележат, че «божествената ти власт» не е нищо повече от блъф и тогава...“

Безкрайна умора завладя Мат. Почти съжаляваше, че трябваше да умре, преди да е узнал какъв беше този побъркан свят, където беше попаднал като корабкрушенец.

Но нещо в мозъка му не се примиряваше със смъртта. Разсъдъкът му продължаваше да работи. И когато погледът му се спря на дървените колове, на които бяха закрепени веригите за краката на люспестата кукумявка, у него проявяна мъглява надежда.

Дървените колове! Ако успееш да ги изтръгне от пода... Ако пуснеш чудовищната кукумявка...

Зад него в тунела се чува викове, грачене и подсвирване. Отначало Мат си помисли, че тараците вече са загубили търпение, тогава забеляза, че възбудата съвсем не е свързана с него. Същевременно чу метален шум, сякаш някой гигантски скакалец свива крилата си.

Тогава долови човешки глас. Гласът на Аруула! Приближаваше се светлина от факла. И тогава варварката застана пред краля на плъховете. Страх проблясваше в кафявите ѝ очи, но тя се мъчеше да се държи гордо и самоуверено. Посочи към него, към Мат, после към самата себе си. Мат не разбираше какво казва тя, но когато Рраар въпросително го погледна, той инстинктивно кимна и махна с ръка на Аруула да дойде при него.

Изглежда, беше постъпил правилно. Аруула се приближи с бързи крачки. И тогава Мат видя в треперещите ѝ ръце плоския, маслинозелен контейнер.

Аварийният пакет от самолета!

Погледна смаяно Аруула.

– Ти си... – Потърси думите. – Ти си великолепна жена...

Чист адреналин заля тялото му, когато осъзна шанса, който му се предлагаше. И разумът му заработи с прецизността на компютърен процесор.

С жестове даде на Рраар да разбере, че вече е готов да демонстрира божествената си власт. Тараците отново се отдръпнаха в тъмния тунел.

Тогава Мат постави на пода контейнера от подсилен със стъкловакна изкуствен материал и го разтвори. Люспестата птица следеше действията му с жълтите си очи.

Светлина от факла падна върху безброй преградки. Нож, компас, бинокъл, запалка, секира, двайсетзаряден армейски пистолет с два резервни пълнителя, пакетче пластичен експлозив и капсули, химически факли, прожектор, сигнален пистолет, сигнални гранати – всичко, каквото му беше нужно, дори и повече.

Движенията на Матю станаха светкавични. Пъкна секирата с късата дръжка в ръката на Аруула, посочи единия от дървените колове, за които беше завързано подобното на кукумявка същество, но същевременно ѝ даде да разбере, че трябва да почака. Варварката веднага разбра.

Тогава Мат извади пластичния експлозив от преградката му и отчупи една трета от него. Пъкна вътре един подобен на цигара капсул и

пусна остатъка в униформения си панталон. После изтича до входа на пещерата.

Шумолене и писукане откъм тъмнината. И въпросителното грачене на краля на тараците.

– Готово, Рраар! – извика Мат към тъмнината. – Сега Маддракс ще ти демонстрира силата си! – Изведнъж в тунела настана мъртва тишина. Със завъртане на върха на пръчката Мат постави взривателя на най-малко време – пет секунди.

Повдигна рамене.

– Съжалявам, гадино, аз съм само човек! – С тези думи хвърли пластичния експлозив в мрака и скокна обратно в пещерата.

Оглушителна детонация, светкавица. Стените на пещерата потрепераха. От тавана се посипа кал. Чудовищната кукумявка нададе пронизителен вик, а в тунела пред пещерата се надигна многогласен крясък.

Мат кимна на Аруула.

– Сега!

В същия миг взе сигналния и армейския пистолет от контейнера.

С три силни удара на секирата придружителката му преряза дървения кол. Веригата с дрънчене се стовари на пода, когато люспестото същество я дръпна към себе си. Вече неограничавано в движенията си, веднага се наведе към втория кол, оглозга го с клюна си и накрая освободи и втората верига, с която беше завързан кракът му.

С притиснат към стената на пещерата гръб, Аруула протягаше две факли срещу гигантската кукумявка, а Мат се беше прицелил със сигналния и армейския пистолет в люспестите гърди на чудовището.

Но то, изглежда, не проявяваше ни най-малък интерес към тях. Само погледна бегло в тяхна посока, после с плясък на крилата си се понесе извън пещерата. След секунди ужасяващ хор от крясъци от страх и ужас изпълни лабиринта на тараците.

Мат и Аруула изчакаха няколко минути. Тогава покрай стената опипом излязоха от пещерата. Навън в тунела прожекторът на Мат освети разкъсания труп на Рраар. Този крал беше мъртъв – и никога нямаше да има наследник на трона му.

Почти необезпокоявани, Мат и Аруула стигнаха до един изход. Само на два пъти малка тълпа тараци се опитаха да ги нападнат. Една сигнална ракета беше достатъчна, за да ги обърне в паническо бягство. Останалите без водач зверове бяха заети единствено с отървяването на собствените си кожи...

Ордата на Зорбан ги обгради с ликуване. Няколко облечени в космати кожи фигури се хвърлиха върху влажната земя.

– Тенк фа туу, Вудан, хонуур фа туу, Маддракс...

Напълно изтощен, Мат се отпусна на един камък до входа на колибата си. Хората на Зорбан го опипваха. Лицата им сияеха. Очите на старата Цурпа бяха насълзени.

Аруула стоеше малко по-настрана и се подпираше на мечта си. Замръзнал сняг и лед бяха поленнали по сплъстената ѝ грива. Сякаш беше вптела в нея бели стъквени перли.

Бяха пътували два дни и една нощ. Пеш. Фреккойшерът на Аруула беше убит при експлозията.

Мълчаливо газиха през снежната и ледена пустош, катериха се по ледници и тесни била. Нощта прекараха под една скална издатина, плътно притиснати един към друг и завити в кожите.

Още отдалеч мъжете и жените воители на Зорбан ги видяха да се спускат към долината. Ликването в лагера беше неопишуемо...

Само Балоор не ликуваше. Мат видя шамана с кокалестото лице да стои пред палатката си. Със скръстени на гърдите ръце наблюдаваше оживлението пред колибата на бога.

Тлъстият Зорбан се клатушкаше, жестикулираше и басът му ръмжеше. Аруула се приближи. Междувременно беше в състояние да превежда прости изречения. Мат се удивляваше на интелигентността и способността на тази жена да разбира смисъла на нещата.

Тя посочи колибата на Говорещия с боговете.

– Балоор казва – тя посочи Мат, – Маддракс не бог. Тараците щели ядат него.

Мат горчиво се засмя. Проклетият негодник е искал да го прати в ада. И за малко да успее.

С двете си длани се удари по гърдите.

– Жив съм! Балоор е изпълнен със завист! Исква да бъде нещо повече от един говорещ с боговете. Исква да го почитат като бог! Затова ме предаде на Праар!

Кимна към Аруула. И тя преведе. Мат беше сигурен, че е разбрала най-важното.

Сега Мат видя уплашени лица около себе си. И колкото по-дълго говореше Аруула, толкова по-мрачно ставаше лицето на Зорбан. Изглежда му предаваше в подробности събитията от последните четири

дни. Вероятно и каква роля беше изиграл в тях собственият му син.

Накрая чорлавият вожд се обърна и махна с ръка на Балоор да дойде. Той гордо се приближи. Бледото му сбръчкано лице беше студено и недружелюбно. Спря на няколко крачки от Мат. От червените му очи бликна омраза, когато погледна русия мъж. Със съскане избълва няколко думи.

– Всичко лъжа, казва той – преведе Аруула, – а ти докаже, че бог си.

Мат бавно кимна. „Тя знае, че съм човек – помисли си той, – Зорбан и ордата му не знаят...“

Изведнъж доби чувството, че може би е по-изгодно нещата да си останат така.

– Ще отида в колибата си – каза той уморено. – Когато настъпи нощта, Маддракс ще докаже, че е бог.

Аруула преведе, Зорбан кимна, възбуденото шушукане се усили. Мат се оттегли в обиталището си.

Привечер Аруула дръпна кожената завеса на входа. Отпусна се до него. Седеше с кръстосани крака пред него. Погледът ѝ беше сериозен.

Дали се страхуваше от предстоящия избор? Мат се изправи и я погледна въпросително, факторът на най-голямата несигурност беше тя самата. Пред нея се беше открил. Като човек, а не като бог.

– На моя страна ли ще си? – попита я тихо.

Тя се потупа по гърдите и го посочи. Тогава кръстоса пръстите на двете си ръце и разтърси сключените си ръце пред гърдите си.

Мат я улови за китките и ѝ целуна ръцете.

– Благодаря. – Аруула се откъсна от него и се стрелна навън. И Мат вече знаеше, че в този загадъчен чужд свят е срещнал човек, на когото може да разчита.

След настъпването на мрака изпъзля от колибата си. Взе със себе си една сигнална граната и ракетния пистолет. Бавно тръгна нагоре по долината. Всички членове на ордата излязоха пред палатките си и го наблюдаваха. Също и раненият син на вожда беше изнесен навън.

Мат се изкатери над водопада. Горе разпростря ръце и ги протегна към небето.

– Да бъде светлина! – С тези думи метна сигналната граната срещу заледената скална стена. Зеленикава светкавица блесна над ледените формации и над водопада. В продължение на минута от стената струеше ярка светлина.

Малко преди да угасне, Мат вдигна сигналния пистолет.

– ... и ако има някой, който да ме измъкне от този кошмар: Побързайте! – Искаше да изкрещи тези думи, но гърлото му беше като завързано, та от устните му излезе само шепот. Алена ивица се заби в нощното небе, описа широка парабола и накрая се пръсна на хиляди блестящи искри.

Мат си мислеше за „Кристъфър-Флойд“. Тъга и потиснатост обзеха сърцето му, когато отново се запуска по долината. Сети се за своите другари. Ървин, Ханк и Джени. Къде ли са сега? И какво е станало с двамата учени – Дейв Макензи и Джейкъб Смайт?

Ако хората на Зорбан го приемат като пратеник на Вудан, щеше да ги потърси. Ако ли не, ще трябва да се опита да го направи сам.

Сам... или заедно с Аруула?

В лагера го посрещнаха уплашени и изпълнени с благоговение хора. Падаха ничком пред него и му се кланяха и го славеха. Мат приключи демонстрацията си с една от петте химически факли, която извади от униформения си панталон. Държеше пред гърдите си пръчката за двата ѝ края, обърна се към шамана и му подвигна:

– Виж това, Балоор, обесник такъв!

Тогава изви пръчката, докато се прекърши и двата химикала се смеят. За членовете на племето трябваше да изглежда сякаш от ръцете му излиза течен огън. Прозвуча колективен вик.

Също и Балоор изглеждаше впечатлен, но той само изджавка няколко язвителни изречения.

Мат погледна въпросително Аруула.

– Зла магия – преведе тя. – Решете кой ще ви води към Южната земя, неистинският бог или аз, Балоор.

– Маддракс! Маддракс! Маддракс! – екнаха повече от трийсет гърла.

Зорбан сгълча Балоор. Отиде при него, улови един амулет от изсушени дребни животни, който Балоор носеше на врата си, и с един замах го откъсна. После с протегната ръка посочи планинските върхове.

Недвусмисленият жест нямаше нужда от обяснения с думи.

В утринния сумрак на следващия ден Балоор помъкна от лагера своя вързоп и едно седло. Оседла фреккейшера си, привърза денка под корема му и се покатери на животното. Кожената му наметка и ресните на качулката му се развяваха от студения вятър, когато яздеше на излизане от долината, без нито веднъж да се обърне назад...

Ордата мълчаливо гледаше след него. Предчувствието на Матю Дракс не беше добро...

ЕПИЛОГ

Мрак. Въздухът беше леденостуден. Всяко вдишване пареше в носа и гърлото. Джейкъб Смайт опипа скалната стена до заклинилата се косо в пукнатината седалка на втория пилот. Лед.

– О, по дяволите...! – Изчака докато дишането и бесният ритъм на сърцето му се успокоят. Скокът с катапултиращата седалка беше го довел до безсъзнание за няколко секунди. Черепът под шлема му го болеше. Вероятно се беше ударил челно в предната ледена стена на скалната шахта, в която се беше заклешила седалката му.

Няколко дълбоки вдишвания, няколко минути автогенен тренинг. Болката отслабна, зашеметеността изчезна, честотата на пулса му се забави.

Разумът му започна да работи. Мъгляво и тромаво отначало. После съвсем бистро. Правеше теоретично степенуване на необходимите за оцеляването му стъпки, фенерчето! Първо трябваше да намери фенерчето.

Смайт сви краката към тялото си. Някак си трябваше да успее да стигне до контейнера с аварийния пакет. Освободи коланите и опря бо-туш в страничната тапицерия на седалката. На кой идиот му е хрумнала идеята да постави спасителния контейнер под седалката...!

Най-сетне пръстите му напипаха платнения калъф на контейнера. А после и ръба на капака. Отвори контейнера.

Необходими му бяха три засилвания, тогава ръката му стисна фенерчето във вътрешността на аварийния пакет. С пъшкане го извади.

Насочи го право нагоре. Лъчът срещна опънатия парашут. Беше се закачил за странни ледени сталагмити на повече от десет метра над Смайт. Стърчаха като бодли от четирите страни на обледенената скална пукнатина. Някои от тях – с човешки ръст.

– Да го вземат дяволите...! – Професор Смайт насочи светлината надясно и наляво над седалката. Лявата страна на облегалката за главата се беше забила в леда. Десният ръб на седалката лежеше на ледена издатина.

Натискът на седалката щеше да разтопи леда. Може би след час, може би по-късно. И тогава щеше да виси само на няколко въжета в тази проклета шахта.

Смайт насочи светлината надолу. „Къде, по дяволите, се

намирам...“

Ругатнята остана в гърлото му. Под него, като в някакво гнездо, цареше хаос от пера, парченца космата кожа, кости и нечистотии. Вътре – стройни животни с къс косъм, с тъпи муцуни и къси, остри уши. Стояха на задните си крака. Със свити пред гърдите предни лапи, хвърляха любовитни погледи нагоре към Смайт. – Хиляди дяволи, какво е това...? – прошепна Смайт. Но колкото по-внимателно осветяваше широкото повече от двайсет метра гнездо, толкова повече на брой ставаха. Всъщност изглеждаха съвсем мили. Ако се абстрахираме от факта, че този вид му беше напълно непознат.

Черната козина на животните беше с бели шарки. Минаваха напред през главата, гърдите и корема. Задните лапи бяха свръхпропорционално големи, почти като на кенгуру. Предните лапи изглеждаха като хватливи крайници на примати. Тъпите муцуни лъщяха с влажен и черен блясък. От ъглите на влажната им паст стърчаха много остри зъби.

Смайт мислеше спонтанно за кенгуру, кръстосано първо с някакво всеядно животно, а после с видра.

– Вие изобщо не съществувате... – изграчи Смайт. Едно от големите горе-долу колкото заек животни се наведе и изгърби. Подви глава. Ъгълчетата на устата му се разтегнаха до над ушите. Козината по муцуната му се нагъна. Гърлено ръмжене се отправи нагоре към Смайт. Дъхът му секна.

Тогава звярът се засили. Ноктите му задрасиха по опорите на седалката, после цопна в гнездото.

Скочи следващото животно. После още едно и още едно. Ръмженето премина в съскане. Скачаха все по-високо. Сякаш страховитото им гнездо беше някакъв трамплин.

Смайт прибра краката си и затвори очи. Чуваше ги под себе си да падат и наново да скачат. Чуваше дращенето на ноктите им съвсем близо до краката на седалката. Гърлото му се готвеше да издаде вик. Сърцето му галопираше в тесните гърди като ранена дива свиня. Не можеше повече да задържа водата в мехура си.

Докато летателният костюм между бедрата му подгизваше от топлата течност, от гърлото му се откъсна вик, пронизителен и остър. Крещеше и се задъхваше, притисна се плътно към седалката и затрепери с цялото си тяло.

– Вие изобщо не съществувате! – крещеше той. – Махайте се! Никога не ви е имало!

Един от зверовете заби нокти в тапицериата при краката. Изръмжа

към него. Друг се вкопчи здраво в козината на първия и по раменете му се покатери на седалката.

Смайт изкрещя и зарита с крака, крещеше и тъпчеше, крещеше и тъпчеше. Животните паднаха обратно в гнездото. И отново едно от тях се вкопчи в ръба при краката на седалката.

– Аз съм професор д-р Джейкъб Смайт, ръководител на астрономическия отдел при ВВС на САЩ! – крещеше ученият. – И ви казвам: Вие не съществувате! – Натисна с крак. Връщай се обратно в ада!

Сега животните заскачаха в секунден такт. Гласът му премина във фалцет.

– Махнете се! Да ви няма! Оставете ме на мира! Ревеше като побъркан. Пяна изби по ъгълчетата на устата му.

Изведнъж под него прозвуча притъпен вой. Нападенията на животните рязко спряха. Вместо това само фучаха и съскаха. Лъчът на фенерчето заигра, когато Смайт го насочи надолу. Над гнездото и съскащите животни паднаха сенки. Големи сенки. Сенки на човешки тела.

Смайт стисна фенерчето здраво с двете си ръце. Долната му устна трепереше като развяван от вятъра плат. Коленете му се блъскаха едно в друго.

Не бяха хора! Бяха големи колкото хора, имаха фигури на хора, движеха се като хора. Но лицата им...

Не бяха хора. Или все пак? Омацано облекло от груба материя висеше до коленете на мършавите им тела. И тези лица...

– Изчезвайте обратно в ада – мънкаше Смайт. – Махайте се обратно в кошмара...

Погледнаха нагоре към него. Лицата им бяха като на праисторическия човек, чието мумифицирано тяло беше намерено преди почти двадесет години в ледника на Йоцталския дял на Алпите: жилави, намачкани, съсухрени. И бяха с цвета на нечист восък за свещи.

Погледнаха към Смайт само за части от секундата. Тогава със секири с дълги дръжки започнаха да нанасят удари по зверовете в гнездото. Трима от тях имаха копия с лъскави метални върхове. Мушкаха в гнездото при краката си.

Смайт се свлече в седалката. В ретината му пламтеше картината на мумиеподобните лица. В мозъка му се взриви на хиляди и хиляди искри всичко, което досега беше смятал за действителност. Чуваше под себе си съскането, писукането и ръмженето на черните животни. Чуваше тъпите удари на секирите, чуваше как се разкъсва месото, в което влизаха остриетата на копията, и задъханото дишане на лицата мумии. И

тогава... Тишина.

Останал без дъх, Смайт се заслушваше, без да посмее отново да погледне под себе си. Отдолу шумеше и прашеше. Изглежда, лицата мумии се настаниха в гнездото. Шумът от дъвчене и силно мляскане се усили. Мляскане и жадно гълтане.

Смайт стисна фенерчето по-здраво, като същевременно намираще опора в него. Чувстваше как краката му трептят, сякаш нервите му се бяха превърнали в мравешки пътеки. Под него – шумно мляскане и преглъщане...

И ръцете му трептяха и го сърбяха, както лицето и кожата на главата му. Той се изкиска.

– Какво правите там долу...? – Кискаше се все по-силно. Сигурно няма да... – Избухна в умопомрачителен смях.

Жадното преглъщане и мляскане под него секна.

Някак си успя да вдигне фенерчето. Светлината се насочи към гнездото. Седемте лица мумии тъкмо се изправяха. Сега между костите и перата лежаха много безжизнени тела. Някои все още потрепваха. Други изглеждаха така, сякаш бяха попаднали между зъбните колела на старинна мелница.

Лицата мумии погледнаха нагоре към него. Тихо и любопитно. Като зверовете преди това. Смайт видя окървавените им секири и копия, подпрени на скалната стена. И видя, че ръцете на фигурите вече не бяха с цвета на мръсен восък. Бяха окървавени до лактите.

Един посочи нагоре. В седемте човешки фигури настъпи раздвижване. Започнаха да се катерят по ледената шахта. Нагоре към Смайт.

– Стойте... стойте си долу! – изграчи професорът. – Не искам вие да... да...

Без припряност се изкачиха срещу него. Седмината.

– Аз съм професор д-р Джейкъб Смайт... – Дишаше запъхтяно. Тялото му се тресеше, сякаш всяко вдишване му струваше безкрайно напрежение. – Аз съм астрофизик...

Той се изкиска и вдигна лявата си ръка в отбранителна поза. С дясната си ръка осветяваше катерещите се към него мумии. Първата беше само на едно тяло разстояние. Смайт видя, че устата ѝ беше оцапана с кръв. От нея святкаха кървави, остри зъби.

– ...и специалист по комети. Сигурно сте чували за „Кристъфър-Фloyd“ – Нададе дрезгаво хихикане. Фенерчето се изплъзна от влажните му ръце. Стана тъмно като в рог.

– Сигурно в последно време често сте ме виждали по телевизията!

– извика той с гърголещ смях. – Професор д-р Смайт съветник на президента...

Седалката му се олюля. Чу как някаква ръка опипа тапицерията. И тогава някой докосна крака му...

КРАЙ

© 2001 Йо Цибел
© 2004 Тончо Стаменов, превод от немски

Jo Zybelle
Der Gott aus dem Eis, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

Издавателство „Литера Прима“, 2004
Превод: Тончо Стаменов
ISBN 954-738-106-7

Verlagsgruppe Lubbe GmbH & Co. KG, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8341>]